

illust : @JINHOLEE_ story : วิญญาณ

"When the new moon comes,
the revenge party starts."

RULE NO.2

#เรือน
มัจจุรา

อารัมภบท

คุณว่าความตายเกิดขึ้นเร็วไหม

ผมเคยคิดว่ามันจะเร็วมาก เร็วจนไม่มีเวลาที่จะคิดอะไรได้เลย
เหมือนแค่...กะพริบตาแล้วทุกอย่างก็หายไป

แต่เปล่า มันยาวนานกว่าที่ผมคิด

ผมรู้สึกได้ถึงลมที่ปะทะด้านร่างกาย หัวใจที่สูบฉีดเลือดอย่าง
บ้าคลั่ง หยดน้ำตาที่ไหลแนบหน้าย่นขึ้นไปด้านบน มันแทบผิวกว่า
ที่ผมคิด

ผมควรจะคิดถึงความทรงจำสวยงาม ตอนที่ผมเดินก้าวแรก
ใบปริญญาตรีใบแรก สีหน้าของพ่อแม่ของผม แบบนั้นใช่ใหม่นะ แต่
ไม่เลย สิ่งเดียวที่ผุดขึ้นมาในหัวของผมคือคำถาม

กรรมมีจริงหรือเปล่า

แล้วผมก็พบว่า ผมตอบคำถามนั้นได้ตอนที่ผมกำลังดิ้นลงไป
ใกล้พื้นเย็น ๆ นั้นเร็วขึ้นทุกที

ไม่มี กรรมไม่มีอยู่จริง

1

ปรรณพัชร

ฟีบ!

เปลือกตาของดวงตาสีเข้มคู่สวยเปิดขึ้นเพราะเสียงกระซกอย่างแรงของอะไรบางอย่าง ก่อนจะต้องหรีลงเมื่อเจอกับเพดานขาวและไฟสว่างจ้า มันสว่างเสียจนเขาต้องยกมือขึ้นขยี้หัวตาตัวเองเพื่อปรับสายตาเล็กน้อย จากนั้นเสียงทุ่ม ๆ ที่ดังมาจากปลายเตียงก็ทำให้เจ้าตัวต้องดันตัวเองลุกขึ้นนั่ง

“เจอกันบ่อยนะครับช่วงนี้”

“...ครับ?”

เสียงที่เปล่งออกไปของตนเองแทบพรวดและเบาหวิวจนต้องกระแอม ร่วงพอมมองนายแพทย์ที่ยืนสวมถุงมืออนามัยตรงปลายเตียงด้วยแววตาสืบสน อดที่จะคิดไม่ได้ว่าดวงตาหลังเลนส์แว่นคู่อ่อนล้าเสียเหลือเกิน ยิ่งเขาสวมหน้ากากอนามัยสีขาวแบบนี้ ผิวหนังรอบ ๆ ดวงตาที่แสนจะคล้ำก็ยิ่งเด่นมากกว่าเดิม ผมฟู ๆ ไม่ได้จัดทรงกับดวงตาเหนือยอ่อนคู้้นั้นเหมือนจะประกาศว่าเขาไม่ได้นอนมาทั้งสัปดาห์

“เดือนนี้ครั้งที่สามแล้วนะครับ ที่ผมเจอคนไข้ในห้องฉุกเฉิน”

“เดือนนี้?”

“ใช่ครับ คุณข้าวปั้นใช่ไหมครับ ผมได้ยินเพื่อนคุณเรียกแบบนั้น”

“...”

ข้าวปั้นเงยบสนิท ไม่เข้าใจว่าคุณหมอตรงหน้ากำลังล้อเล่นอะไรกันแน่ เดือนที่ผ่านมาเขาไม่ได้เข้าโรงพยาบาลเลยสักรอบ ห้องฉุกเฉินยิ่งไม่ต้องพูดถึง แต่ถ้ามันไม่จริง แล้วคุณหมอคนนี้รู้ชื่อของเขาได้อย่างไร

“รดลัมมาอีกแล้วหรือครับ เกิดอุบัติเหตุบ่อยแบบนี้หมอว่าเล็กซี่ดีกว่า”

“รดลัม?”

ข้าวปั้นขมวดคิ้วเข้าหากัน เขาไปรดลัมอะไรตอนไหน เขาขี่มอเตอร์ไซด์ไม่เป็นสักหน่อย แล้วอีกอย่าง ไม่ใช่ว่าเขายังไม่ตายหรือมาถึงมาโผล่ในห้องฉุกเฉินนี้ได้

“ขอหมอดูหน่อยนะครับ”

นายแพทย์ค่อมตัวลงมาเหนือร่างบนเตียงผู้ป่วย แขนแข็งแรงทั้งสองข้างที่ใช้ค้ำยันทำให้เห็นเส้นเลือดที่ปูดโปนขึ้นชัดเจนบนเนื้อแข็งแรงเป็นมัดกล้ามเนื้อ มือใหญ่ดั่งผ้าก๊อชสีขาวที่ปิดบนเนื้ออ่อนเหนือหัวเข่าออก แล้วเนื้อถลอกเป็นแผลยาวประดับด้วยรอยเลือดก็ปรากฏแก่สายตา ข้าวปั้นรู้สึกเจ็บขึ้นมาทันที และความเจ็บนั้นก็ทำให้ความคิดบางอย่างโจมตีเข้าอย่างจัง

ทำไม...

ทำไมเขารู้สึกเหมือนเคยเจอเหตุการณ์นี้มาก่อนล่ะ...

ครี๊ดดด...

“ไ้อป้น! เป็นไงมั่งวะ มึงได้ทำแผลหรือยัง นานจิบหาย”

มานัสีเขียวถูกกระซางเปิดออกอีกครั้งพร้อมกับเสียงหัว

ไม่เกรงใจหน้าอินทร์หน้าพรหม และเมื่อเห็นร่างของเจ้าของเสียง หัวใจของข้าพ้านก็เต้นแรงและสับสนอย่างบ้าคลั่ง ดวงตาทั้งสองข้าง เปิกกว้างจนแทบจะถลนออกมา

คนตรงหน้ามือข้างหนึ่งหิ้วกระเป๋าพาดไหล่ ส่วนอีกข้างก็โอบ เอวแฟนสาวร่างเล็กที่ดูดนน้ำผลไม้อยู่ในมือด้วยหน้าตาไม่เดือดร้อน ภาพความโชคร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นในชีวิตประเดประดังกันเข้ามา ทันที เพราะสองคนนี่แหละที่ทำให้เขาต้องจบชีวิตด้วยคำถาม นานา

แต่ทำไม...ทั้งสองคนถึงอยู่ในชุดมัธยมปลายได้?

ใบหน้าอ่อนเยาว์และชุดที่ทั้งสองคนสวมอยู่นั้นช่างชัดเจน เกินกว่าที่จะคิดว่าเป็นคือความฝัน

“เปิก... นานา...”

“เป็นอะไรนะป้าน หน้าซีดไปหมด ก็บอกแล้วไงว่าไม่ต้องช่วยฯ! มาวิ่งตามจับมอเตอร์ไซค์ให้เราแบบนี้มันอันตรายจะตาย”

เด็กสาวที่ชื่อนานาแสวงถอนใจพลางทำหน้าตารู้สึกผิด แต่ มุมปากของเธอกลับยกยิ้มราวกับจะหัวเราะเยาะ ส่วนแฟนหนุ่มของเธอ ก็มองแผลบนขาของเขาด้วยสีหน้าไม่ยี่หระ

“แต่ก็เถอะเว้ย เป็นผู้ชายมันก็ต้องมีแผลแบบนี้มั้งแหละ ใช้ ไหมวะป้าน ฮ่าฯ”

“เชิญญาติคนไขรด้านนอกนะครับ”

เสียงดังขึ้นชัด เพราะในที่สุดนายแพทย์หนุ่มก็ทนเสียง อะอะไม่ไหว ยิ่งเห็นว่าคนไข้บนเตียงไม่มีปฏิกิริยาอะไรตอบได้ การ มีตัวตนของเด็กมัธยมทั้งสองคนในพื้นที่เล็ก ๆ นี้ก็นำอดีต เปิก ขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ ลมมือที่ถือกระเป๋าพาดไหล่ลงพร้อมกับมอง นายแพทย์หนุ่มด้วยแววตาหาเรื่อง

“ผมพูดกับเพื่อนผม ไม่ได้พูดกับหมอ”

แก๊ง...

มือหนาววางถาดอุปกรณ์ลงบนโต๊ะเลื่อนสีขาวอย่างใจเย็น นายแพทย์หนุ่มมียึดตัวขึ้นเต็มความสูงแล้วหันมาประจันหน้ากับเจ้าของเสียงอวดดีด้วยแวตานิ้งเรียบ ร่วงสูงใหญ่และแวตาดูเฉยชาจริงจังของเขาไม่ให้เด็กหนุ่มรู้สึกตัวเล็กลงแบบแปลก ๆ

“รู้ตัวหรือเปล่าครับว่ากำลังขัดขวางการทำงานของหมออยู่ โตขนาดนี้แล้วไม่น่าจะฟังไม่รู้เรื่องนะครับ”

“...”

“ถ้าไม่ออกไปดี ๆ ผมจะเรียก รมภ. เข้ามาลากพวกคุณออกไป”

“...ไปเหอะเป็ก เราไปรอกันข้างนอกก็ได้ เดี๋ยวรอกข้างนอกนะป้าน”

นานาสะดุ้งโหยงเมื่อเจอกับสายตาที่ไร้แววล้อเล่น เธอตั้งเสื้อแฟนหนุ่มแล้วออกแรงดึงให้เขาเดินตามเธอออกไปนอกมาน สีเขียว จากนั้นนายแพทย์หนุ่มจึงหันมาใช้มือข้างหนึ่งจับศีรษะของข้าวปั้น อีกข้างก็เอาไฟฉายขนาดเล็กส่องเข้าที่ดวงตาเพื่อเช็กการทำงานของสมอง

“...แต่หมอคนนั้นมันกวนตีน” เป็กเอ่ยอย่างไม่ยอม

“ไปเหอะน่า ไปรอกข้างนอกกัน เดี๋ยวก็โดนลากออกไปจริง ๆ หรือก”

นายแพทย์หนุ่มไม่มีปฏิกิริยาอะไรทั้ง ๆ ที่ได้ยินเสียงได้เถียงนอกมาน ร่วงสูงลดตัวลงนั่งบนเก้าอี้เมื่อไม่พบการทำงานผิดปกติ และเตรียมตัวทำแผลที่ขาต่อ เมื่อข้าวปั้นได้ยินเสียงได้เถียงเบา ๆ จากไปพร้อมกับเสียงฝีเท้าที่ห่างออกไปเรื่อย ๆ เขาก็เริ่มหันไปรอกตัว ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง แต่ก็ไม่พบกับอุปกรณ์สื่อสารของตัวเอง ศีรษะทุกหันรีหันขวากระจก แต่ก็ไม่มีสักบาน

นายแพทย์ที่เริ่มทำแผลลอบสังเกตอาการปฏิกิริยาของคนไข้บนเตียงอย่างระมัดระวัง แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อร่างเล็กหันมาจ้องตาเขาอย่างจัง

“คุณหมอ ผมขอยืมมือถือหน่อย”

“ครับ?”

“ผมขอยืมมือถือหน่อย แป๊บเดียว!”

เสียงล่ำลั่นทำเอานายแพทย์หนุ่มต้องรีบล้วงเอาอุปกรณ์สื่อสารของตัวเองออกมายื่นให้ มันถูกฉกไปจากมือทั้งๆ ที่ยังยื่นให้ไม่สุดแขนด้วยซ้ำ ข้าวปั้นชะงักไปชั่วครู่เมื่อพบว่ามือถือเครื่องนี้ดูใหม่เอี่ยม แต่มันก็ยังไม่ใช่อุ่นใหม่ล่าสุดเท่าที่เขาจำได้ ข้าวปั้นจิมลงบนปุ่มกล้องทันที ทั้งๆ ที่เวลาผ่านไปแค่เสี้ยววินาที แต่ในหูของเขากลับได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเต้นเร็วขึ้นราวกับภาพซ้ำในภาพยนตร์

และเมื่อกล้องหน้าโฟกัสชัดเจนแก่สายตา โทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่เอี่ยมก็ร่วงตบลงบนเตียง

“...บ้า บ้านา!”

ข้าวปั้นคว้าหีบเข้าที่ใบหน้าของตัวเอง ลูบไปทั่วเส้นผมยุ่งเหยิงที่แค่สัมผัสก็รู้แล้วว่า เป็นผมที่เพิ่งเริ่มยาวได้ไม่นาน มือเล็กลอยเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดกล้องหน้าอีกครั้ง เขาจ้องเงาสะท้อนในภาพแตกช้ำอย่างตกตะลึง

ข้าวปั้นเห็นใบหน้าอ่อนเยาว์ขาวใส ที่ร่องตาไร้รอยจางๆ อันแสดงถึงความเหนื่อยล้า ดวงตาที่เคยมองเข้าไปแล้วพบแต่ความอ่อนแอน่าสมเพชจู่ๆ ก็ถูกโฉรมีพลังอย่างน่าประหลาด ที่สำคัญ เขาอยู่ในชุดมัธยมปลายไม่ต่างจากเป็กและนานาเลย

ความจริงกระแทกเข้ามาอย่างจัง

เขากลับมาเป็นตัวเองตอนอายุสิบแปดปี

ข้าวปั้นตบหน้าตัวเองเสียงดังชัดใหญ่จนนายแพทย์ที่ทำแผลให้ถึงกับลุกขึ้นยืน

“คุณ! ทำอะไรเนี่ย”

เจี๊ยะ...

นี่มัน...เรื่องจริง!

“ปะ...เปล่า ไม่มีอะไรครับ”

“...ไม่เป็นไรแน่นะ ให้หมอเรียกแพทย์เฉพาะทางมาใหม่”

ข้าวปั้นชักสั่นหน้าทันที นึกในใจว่าคุณหมอคนนี้อ้อไม่เรียกหมอสมองก็ต้องเรียกจิตแพทย์มาแน่ ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนี้อ้อไม่มีหมอคนไหนจะเข้าใจได้ทั้งนั้น คนที่ควรจะมาคุยกับเขาก็คือเฮอริไมโอนี่ เกรนเจอร์ ต่างหาก

“ไม่เป็นไรครับ ผมแค่...เฟิ่งนึกออกว่าตัวเองมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงเฉยๆ”

ข้าวปั้นลုပ်แก้มตัวเองเบาๆ ขณะที่ตอบเสียงออกไป วันนี้เป็นอีกหนึ่งวันที่เขาจำได้แม่น เป็กซื้อมอเตอร์ไซด์มาใหม่เมื่อต้นเดือน และนี่เป็นวันแรกที่เขาารู้สึกว่าอยากจะลองขี่ด้วยตัวเองคนเดียว แต่เป็กและเหล่าเพื่อนฝูงก็เป็นห่วงเกินกว่าที่จะให้นานาบังคับรถโดยไม่มีคนดูแล เป็กเลยจับมือของเขามัดติดกับที่กันเบาะหลัง ให้เขาวิ่งประคองรถจักรยานยนต์แสนหนักอึ้งระหว่างที่นานาขึ้นขี่เป็นครั้งแรก สุดท้ายรถก็ล้มใส่กองขยะ โดยที่นานากระโดดออกมาได้ทันเวลา ผลลุลอกที่เขาเกิดขึ้นเพราะเขาเก้าอี้ผู้พังตรรกกองขยะแฉลบเฉือนเข้าพอดี ข้าวปั้นจำได้ว่าตัวเองศีรษะกระแทกกับถังขยะอย่างแรงจนสลบไป พวกนั้นจึงพาเขามาโรงพยาบาลเพราะกลัวว่าจะตายไปเสียก่อน

แต่มันก็ไม่ต่าง เพราะทุกครั้งที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ข้าวปั้นจำได้ว่าตัวเองรู้สึกเหมือนตายทั้งเป็น

มือเล็กกำเข้าหากันแน่น ดวงตาแสบร้อนขึ้นมา

ไม่...ครั้งนี้จะไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

“ไม่ใช่เพื่อนหรือญาติใช่ไหม”

“...ครับ?”

เสียงทุ้มดังข้าวปั้นออกมาจากความคิดตัวเอง เขาหันไปมอง

หน้านายแพทย์หนุ่มเพราะเมื่อไม่ได้ยินเลยว่าเขาถามว่าอะไร

“เด็กพวกนี้น่ะ ไม่ใช่เพื่อนหรือญาติใหม่ แล้วที่ได้แผลพวกนี้มาก็คงไม่ได้รล้้มด้วยตัวเองด้วย”

“...”

ข้าวปั้นไม่ตอบ เขามองนายแพทย์หนุ่มด้วยแวต่านิ่งเรียบ รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเคยได้ยินประโยคแบบนี้มาแล้ว ก็ไ้ชนะสิ ...เขาใช้ชีวิตผ่านวันนีมาแล้วนี่นา แต่มันก็นานเกินไป ความทรงจำของเขามันเลือนรางเกินกว่าที่จะจำได้ว่านายแพทย์จะพูดอะไรต่อ

“...ขอพูดในฐานะพี่คนหนึ่งที่ไม่ใช่หมอแล้วกันนะ”

มือที่เปะผ้าก็อชเสร็จแล้ววางอุปกรณ์ลงบนถาดเหล็ก นิ้วแข็งแรงตึงหน้าากอนามัยสีขาวลงใต้คาง เผยคิ้วเข้มเรียงกันเป็นระเบียบ ดวงตาคมชัดสองข้างแม้จะดูเหนื่อยล้าแต่ก็เต็มไปด้วยพลัง กรอบแว่นดูดีวางอยู่บนจมูกโด่งเป็นสันที่เข้ากับหน้าผากได้รูป และคางแข็งแรง ริมฝีปากที่ขยับพูดดูเป็นกระจับน่ามอง ข้าวปั้นชะงักไป คิ้วขมวดเข้าหากันเพราะเริ่มจำใบหน้านี้ได้ขึ้นมา

“อย่าปล่อยยให้ชีวิตเป็นแบบนี้เลย”

“...”

“คนพวกนั้นไม่มีวันหยุดหรอกนะ”

“...”

“สู้ชะ ถ้าสู้ไม่ได้ก็ต้องหนี จะวิธีไหนหรือยังงี้ก็ตาม อย่าปล่อยยให้ตัวเองตกอยู่ในสภาพนี้ ไม่สงสารตัวเองบ้างเหรอ”

ใช่ ประโยคนี้แหละ

ข้าวปั้นจำได้ว่าประโยคของพี่หมอคคนนี้หลอกหลอนเขาไปหลายวัน จำได้ว่าหลังจากได้ยินเขากลับไปร้องไห้ทั้งคืน เพราะไม่รู้เลยว่าจะต้องหนีหรือต้องสู้ยังงี้ แต่สุดท้ายเขาก็ทรยศตัวเองด้วยการยอมเหมือนเดิมเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา ปล่อยยให้ตัวเองตกอยู่ในสภาพน่าสมเพชต่อไปจนวันสุดท้ายของชีวิต

ใบหน้าและคำพูดของพี่หมอคณนี่โผล่ขึ้นมาในความคิดของเขาเป็นครั้งคราว แต่ก็ค่อยๆ เลือนหายไปตามกาลเวลา

แต่ครั้งนี้ข้าวปั้นจะจำมันให้ขึ้นใจ

“เสร็จแล้ว บาดทะยักก็ฉีดไปแล้ว ยาก็น่าจะยังเหลืออยู่ เชิญที่เคาน์เตอร์จ่ายเงินแล้วกลับบ้านได้เลย”

“คุณหมอครับ เดี่ยวก่อน”

ข้าวปั้นคว้าสบลือสาวน้อยสีขาว นายแพทย์หนุ่มหันมามองด้วยแววตาประหลาดใจ

“ครับ รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

“เปล่าครับ แต่ผมขอรับกวนอะไรคุณหมอน้อยได้ไหมครับ”

นายแพทย์หนุ่มมองแววตาแน่วแน่ของคนตรงหน้าอย่างประหลาดใจ นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่เขาเจอเด็กคนนี้อยู่ในห้องฉุกเฉิน สองครั้งแรกมีเพียงแค่ความอ่อนแอ หวาดกลัว และยอมจำนนอยู่ในดวงตาใสๆ คุณนี้เท่านั้น เขายังจำหลังจกั้มที่เดินโซเซออกจากห้องฉุกเฉินได้ดี แต่ตอนนี้ดวงตาที่จ้องเขาราวกับเป็นคนละคน

เขาไม่เห็นความหวาดกลัวอยู่ในนั้นอีกแล้ว

“...ได้สิครับ”

“รับกวนช่วยโทร. ไปที่เบอร์นี้หน่อยได้ไหมครับ เป็นผู้ปกครองของผมเอง เขาจะเป็นคนมาจ่ายค่ารักษาทั้งหมด”

คิวเข้มลึกขึ้นด้วยความประหลาดใจ จำได้ว่าสองครั้งที่ผ่านมาเขาพยายามจะโทร. หาผู้ปกครองของเด็กคนนี้อยู่แต่ร่างเล็กก็ปฏิเสธเสียงแข็ง ไม่ยอมอยู่ท่าเดียวและจัดการทุกอย่างด้วยตัวเองทั้งหมด แต่คราวนี้กลับเสนอมารับตัวด้วยตนเองเสียได้

“ครับ หรือคุณเองเลยไหมครับ”

นายแพทย์หนุ่มยื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกไปให้ แต่เด็กหนุ่มก็ปฏิเสธขณะที่กดเบอร์โทรศัพท์ลงบนแป้นพิมพ์

“ไม่ครับ ผมรับกวนให้คุณหมอคุยให้ผมได้ไหมครับ เพราะ

มันน่าจะดีกว่า พ่อผมซื้อปัญญา นะครับ บอกว่าลูกชายของเขา
ประสบอุบัติเหตุอยู่ที่โรงพยาบาล ถ้าคุณพ่อถามว่าลูกคนไหน บอก
ว่าลูกชายคนเล็ก นะครับ ผมซื้อบรรณพัสดุ ให้เขามารับพร้อมจ่าย
ค่ารักษาให้หน่อย ผมบอกเองเดี๋ยวจะตกใจ อ้อ...บอกคุณพ่อว่าผม
จะรออยู่ที่หน้าประตูห้องฉุกเฉินฝั่งด้านในตัวโรงพยาบาล นะครับ”
“ได้ครับ”

แพทย์หนุ่มรีบอุปกรณสื่อสารของตัวเองคืนมา ในขณะที่
ข้าวปั้นค่อยๆ หย่อนขาลงบนพื้นแล้วหันไปเปิดตู้ข้างๆ เพียงเพื่อ
หยิบกระเป๋าทองของตัวเองออกมา นั่นทำเอานายแพทย์หนุ่มที่กำลัง
กดโทร. ออกประหลาดใจ เพราะเขาหรือพยาบาลยังไม่ได้บอกสักคำ
ว่าสัมภาระของคนไข้อยู่ที่ไหน

แต่...มันก็ไม่ใช่ว่าครั้งแรกที่คนไข้คนนี้เข้ามาในห้องฉุกเฉิน ก็คง
จะเรียนรู้มาจากสองครั้งก่อนละมัง

ข้าวปั้นกระชับกระเป๋ามือแน่น หันมาค้อมศีรษะเป็นการ
บอกลาและยิ้มบางๆ ดวงตาคูโสดหรือเล็กละเอียดน้อยยามจ้องไปที่อักษร
ตัวเล็กบนเนื้อผ้าสีขาว

“ขอบคุณนะครับ คุณหมอ...ราม”

“อ้อ ครับ”

นายแพทย์หนุ่มก้มลงมองชื่อของตัวเองที่ปักอยู่บนเสื้อกาวัน
ทั้งๆ ที่ถูกเรียกชื่อนับครั้งไม่ถ้วน แต่ทำไมครั้งนี้ น้ำเสียงที่ถูกเรียก
กลับทำให้เขารู้สึกต่างออกไปน่ะ มันเหมือน...น้ำเสียงของคน
ที่กำลังหลอกล่อเขาอย่างไรรออย่างนั้น

ข้าวปั้นเดินออกไปทางประตูอีกฝั่งที่หันเข้าหาถนนใหญ่
นายแพทย์หนุ่มยืนมองคนที่เมื่อครู่เพิ่งใช้น้ำเสียงน่าสงสัยกับเขาจน
กระทั่งแผ่นหลังเล็กหายเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ เขาจึงคิดเองเออเอง
ว่าคนไข้อย่างจะหิวก็เป็นได้

“หมอรามคะ มาเดี๋ยวสามหน่วยค่ะ”

“ครับ ๆ...ฮัลโล สวัสดีครับ คุณปัญญาใช้ไหมครับ ผมโทร.
จากโรงพยาบาล...”

ข้าวปั้นเท้าคางลงบนขอบกระจก จ้องมองท้องฟ้าที่กลายเป็นสีส้มจนเกือบจะแดงด้วยความอุ่นร้อนในอก เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำในรถแท็กซี่ไม่สามารถดับความร้อนในใจของเขาได้เลย แค่คิดว่าพ่อของเป็กจะรีบรูปไปที่โรงพยาบาลด้วยสีหน้าตื่นตระหนกและจบลงด้วยการจ่ายค่ารักษาให้แก่คนที่โดนลูกชายตัวเองรังแกมุมปากก็อดที่จะยกขึ้นไม่ได้

เพราะว่าชื่อจริงของเขากับเป็กเหมือนกันคือปรณพัชร แม้แต่ตัวสะกดก็เหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน ก่อนหน้านี้นั้นเคยเอื้ออำนาจความสะดวกให้แก่เป็กมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นการบ้าน หรือแม้แต่ข้อสอบที่บางทีก็ต้องถูกบังคับให้สลบอย่างจำใจเพื่อให้เป็กได้คะแนนที่ดีกว่าแต่ในครั้งนี่...ข้าวปั้นคิดจะเชื่อมั่นให้เกิดประโยชน์อย่างถึงที่สุด ชื่อที่เหมือนกันในครั้งนี่จะต้องกลายเป็นเครื่องมือล้างแค้นที่สมบูรณ์แบบแน่

กรรมมีจริงหรือเปล่า เขาไม่รู้ แต่ถ้ามันไม่ตามสนองคนที่สมควร เขาก็จะลงมือด้วยตัวเอง ในเมื่อได้ชีวิตใหม่มาแล้ว เขาก็จะใช้ทุกวินาทีให้คุ้มค่า

ความเจ็บปวด ความชอกช้ำ ความน่าสมเพช เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ชีวิตของเขาเหมือนตกอยู่ในนรก

ข้าวปั้นคิดจะคืนมันกลับไปให้หมด

การล้างแค้นให้แก่ตัวเองที่ต้องตายอย่างน่าสมเพชในชาติภพก่อนหน้าเริ่มขึ้นแล้ว

และจะไม่ปล่อยให้ใครก็ตามที่ทำให้เขาจบชีวิตลงรอดไปได้ แม้แต่คนเดียว!

2

สาม

ข้าวปั้นเปิดหน้าต่าง หลับตา แล้วสุดท้ายใจเล็กๆ เอา
อากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด กลืนหญ้าสีเขียว กลืนน้ำค้างและ
ไอเย็นๆ ที่ตะจมูกข้างทำให้ปลอดโปร่งและสดชื่น เปลือกตาสีอ่อน
เปิดขึ้นเพื่อทอดมองทิวทัศน์ภูเขาเขียวขจีไกลสุดลูกหูลูกตา พลัน
ขอบตาก็รู้สึกร้อนผ่าว วิวที่เคยเห็นจนชินตาน่าเบื่อตอนนี้กลับสวย
จนละลายตาไปไม่ได้

เสียงเลื่อนเก้าอี้ครืดคราดจากด้านนอกทำให้ข้าวปั้นรับรู้ว่
คนที่อาศัยอยู่ด้วยตื่นแล้ว เขาเปิดประตูออกไปทันที

“ตื่นแล้วหรอปั้น ทำไมช่วงนี้ตื่นเช้าจังล่ะลูก”

เสียงอ่อนโยนดังขึ้นอย่างประหลาดใจ ข้าวปั้นหันไปก็เห็น
ใบหน้าอímเอิบของผู้เป็นแม่ และผู้เป็นพ่อที่กำลังดื่มกาแฟแต่มีอกด
รีโมตโทรทัศน์ไม่หยุด

“ก็แค่ตอนกลางคืนมันหลับอímนะแม่”

“นี่ ว่าแต่เรานะจะไม่มีปัญหากับที่โรงเรียนจริง ๆ เหรอ หยุด
มาแบบนี้ได้แน่นะ”

ผู้เป็นพ่อวางรีโมตลงบนโต๊ะแล้วถามเสียงเข้ม

ข้าวปั้นยกไหล่ หยิบขนมปังมาทาแยมพลาจอย่างไม่สนใจ

“สอบจบมอหกก็สอบแล้ว สอบเข้ามหา'ลัยก็สอบแล้ว ไปโรงเรียนก็ไปนั่งเฉยๆ รอเวลาเลิกนะพ่อ น่าเบื่อจะตาย หยุดมาเที่ยวพักผ่อนดีกว่า จะมาหักคะแนนอะไรตอนนี้ก็หักไปเหอะ ลูกก็อยากรีแลกซ์นะครับคุณวีระ”

ผู้เป็นพ่อเอากำปั้นทุบหัวลูกชายเบาๆ หนึ่งที หลังจากถูกเรียกชื่อจริงเสียเต็มยศ ก่อนจะหันหน้าไปมองภรรยา

“คุณสุชาดา รีบมานั่งกินด้วยกันเร็ว”

“อ้าวพ่อ”

ข้าวปั้นอมยิ้มเมื่อเห็นว่าผู้เป็นพ่อยิ้มเผละอย่างขี้อ้อน เขามองใบหน้าที่เริ่มเหี่ยวลงและมีผิวดำคล้ำแดดด้วยความรู้สึกคิดถึง ก่อนจะลงมือจัดการไข่ดาวในจานตัวเองต่อ แม่ของข้าวปั้นเป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ ส่วนพ่อเป็นผู้จัดการไรสเตอร์ออร์แกนิกขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่อยู่ห่างออกมา เพราะฉะนั้นข้าวปั้นจำได้ว่าตั้งแต่โตมาพ่อกลับบ้านแค่เดือนละไม่กี่ครั้งเท่านั้นเอง พ่อยิ่งโตก็ยิ่งไม่ค่อยกลับเพราะเห็นว่าเขาเป็นลูกชายที่น่าจะดูแลบ้านและแม่ได้

วันที่กลับจากโรงพยาบาล ข้าวปั้นบอกผู้เป็นแม่ว่าต้องการหยุดเรียนหนึ่งสัปดาห์และไปเที่ยวพักผ่อนที่ไรสเตอร์ออร์แกนิกที่พ่อทำงานอยู่ สุชาดาค่อนข้างประหลาดใจ เพราะน้อยครั้งนักที่ข้าวปั้นจะชักชวนครอบครัวให้ไปเที่ยวด้วยกัน ยิ่งหยุดเรียนไปพักผ่อนด้วยกันแทบจะเป็นไปไม่ได้ แต่ข้าวปั้นก็หยิบยกสารพัดเหตุผลออกมาไม่ว่าจะเป็นเรื่องเหนื่อยจากการอ่านหนังสือสอบไม่หยุดยั้งมาหลายเดือน คิดถึงการอยู่พร้อมหน้ากันสามคน และที่ทำให้เธอตัดสินใจไม่ว่าอะไรลูกชาย ก็คือการที่ข้าวปั้นบอกว่าอีกหน่อยเขาจะต้องไปเรียนที่เมืองหลวงของประเทศแล้ว จะได้อยู่ด้วยกันยาวๆ แบบนี้

คงไม่บ่อยอีกต่อไป โชคดีที่โรงเรียนที่ผู้เป็นแม่สอนปิดการศึกษาประจำปีก่อนโรงเรียนของชาวบ้านพอดี ทุกอย่างจึงประจวบเหมาะกันไปหมด

บ้านพักของผู้จัดการไร่สะดวกสบายกว้างขวาง ให้อารมณ์เหมือนรีสอร์ทตากอากาศ แม้จะไม่หรูหราหรอกแต่ก็มีห้องนอนถึงสองห้อง ห้องน้ำในตัวและห้องครัวเล็กๆ รวมถึงพื้นที่รับแขกขนาดพอดี หลังจากมาเที่ยวได้สามสี่วัน ชาวบ้านก็เริ่มเข้าใจที่พ่อเขาเคยพูดบ่อยๆ แล้วคิดว่าทำงานกับธรรมชาติมันทำให้จิตใจผ่อนคลาย

ที่แบบนี้แหละ...ที่เหมาะสมสำหรับการวางแผนต่างๆ อย่างแบบยลและใจเย็น

ตลอดสามสี่วันที่ผ่านมา โทรศัพท์มือถือของชาวบ้านแทบจะระเบิดจากข้อความและสายที่ไม่ได้รับจาก ‘กลุ่มเพื่อน’ ชาวบ้านได้แต่มองโทรศัพท์มือถือสั่นอย่างสนใจ รู้ได้ว่าอีกฝ่ายคงจะโดนผู้เป็นพ่อสอบสวนแน่ เพราะชาวบ้านจำได้ว่าเบิกเคยเปรยไว้ว่า พ่อของเขาไม่รู้ว่าเขาเอาเงินไปซื้อมอเตอร์ไซด์คันนี้มา

ที่ชาวบ้านจำเบอร์โทรศัพท์ของพ่อ ‘เพื่อนสนิท’ อย่างเบิกได้ขึ้นใจ เพราะเบิกมักจะใช้เขาให้โทร. ไปหลอกลวงยืนยันที่อยู่กับพ่อตัวเองบ่อยๆ เวลาหนีเที่ยว เนื่องจากชาวบ้านเป็นเด็กผลการเรียนโดดเด่น นิสัยเรียบร้อย พ่อของเบิกจึงไว้วางใจเป็นอย่างมาก ซาติที่แล้วมันสร้างความหนักใจและการถูกกดขี่ แต่ในชาตินี้...ความไว้วางใจจากพ่อของเบิกจะเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุด

แค่คิดก็สนุกแล้ว

“วันนี้พ่อจะเข้าไปที่คาเฟ่สักหน่อย จะไปด้วยกันไหม”

“ไปครับ”

“จะซื้ออะไรกินก็ซื้อไป ซื้อไปฝากแม่เราด้วยนะ”

วีระควักธนบัตรสีม่วงยื่นให้ลูกชาย ชาวบ้านรับมาแล้วพยักหน้า

จากนั้นร่างตัวของบิดาก็หายเข้าไปหลังประตูที่มีตัวอักษรติดว่า เฉพาะพนักงานเท่านั้น ชาวบันกระชั้นบนที่กอดอกพลางเดินไปหยุดอยู่ที่หน้าต่างเค็ก แม่ของเขาปฏิเสธที่จะออกมาคาเฟ่ด้วย เพราะอยากจะทำโทรศัพท์คุยกับเพื่อนและชมบรรยากาศมากกว่า ชาวบันเลยคิดจะซื้อเค้กครีมสตอร์วเบอร์รี่อันเลื่องชื่อของไร่กลับไปให้ เพราะจำได้ว่าแม่ของเขาชอบมากทุกครั้งที่พ่อซื้อกลับมาฝากที่บ้าน

“เอาเค้กครีมสองชิ้นครับ/เอาเค้กครีมสองชิ้นค่ะ”

ชาวบันชะงักเมื่อมีหญิงสาวคนหนึ่งเอ่ยขึ้นพร้อมกัน เมื่อหันหน้าไปมอง เขาก็พบกับผู้หญิงรูปร่างสูงสะกดุดตา เธอน่าจะสูงกว่าเขาซะอีก ผมสั้นประปร่าตรงเป๊ะและลิปสติกสีนู้ดทำให้ใบหน้าสวยคมของเธอยิ่งโดดเด่น เธออยู่ในชุดลำลองสบายๆ แต่แค่เห็นรูปทรงกับลายอันเป็นเอกลักษณ์ก็รู้ว่าเป็นยี่ห้อที่แพงหูฉี่

ชาวบันรู้สึกว่าเขาหน้าคู้ๆ อย่างประหลาด

“น้องเชิญก่อนเลยคะ”

เธอยิ้มและพายมืออย่างใจดี แต่พนักงานที่หลังตู้กลับยิ้มแห้งๆ

“พอดีตอนนี้เหลือแค่สองชิ้นคะ ทางในครัวกำลังทำเพิ่มอยู่ แต่น่าจะออกมาอีกทีรอบสามสี่โมงนะคะคุณวรรณ”

“สี่โมงเลยหรอคะ” หญิงสาวที่ถูกเรียกว่าวรรณทำหน้าที่เสียดาย เธอพลิกนาฬิกาข้อมือดูแล้วก็ทำปากย่นเมื่อเห็นว่าตอนนี้เพิ่งจะบ่ายโมงครึ่งเท่านั้นเอง

“หรือจะให้ตาลส่งไปที่โรงแรมพร้อมสตอร์วเบอร์รี่เหมือนครั้งที่แล้วไหมคะ”

“มีไฟลต์ตอนห้าโมงเย็นนะสิคะน้องน้ำตาล พอดีคืนนี้มีนัดใกล้เคียงก่อนขึ้นศาล นี่สตอร์วเบอร์รี่พื้ก็ซื้อไว้แล้ว อยู่หลังรถ”

ชาวบันนึกออกแล้ว หลายปีต่อมาจากนี้ผู้หญิงคนนี้อัยการที่เปิดโปงการคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ตำรวจตำแหน่งใหญ่ ที่สาวได้ไปจนถึงผู้พิพากษาอาวุโส เป็นคดีดังที่เรียกได้ว่าแฉกระบวนการ

ยุติธรรมที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา เธอเป็นข่าวหน้าหนึ่งอยู่หลายต่อหลายเดือนจนตอนนั้นเขาเองยังชื่นชม เพราะเธอให้สัมภาษณ์ว่าระหว่างที่ซัดคีย์คตินั้น ผู้ใหญ่ในที่ทำงานหลายคนรวมถึงเพื่อนร่วมงานไม่พูดคุยกับเธอ เพราะคิดว่าเธอทรยศคนในวงการเดียวกัน แต่เธอก็ไม่สนและเดินหน้าทำตามปณิธานด้วยเหตุผลอันน่ายกย่องว่ากฎหมายคือสิ่งที่สำคัญสูงสุด

“ไว้คราวหน้าก็ได้ค่ะ ไม่เป็นไร เดี่ยวพี่ก็ขึ้นมาอีก”

“รีบไปก่อนก็ได้นะครับ”

ข้าวปั้นเอ่ยแทรก จิกยิ้มหวานแล้วหันไปบอกกับพนักงานอย่างรวดเร็ว

“ให้คุณผู้หญิงก่อนเลยครับ เดี่ยวผมรอรอบตอนเย็นได้ครับ”

“จะดีเหอะค่ะ” อัยการสาวลั่นเล

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมรอได้”

ข้าวปั้นไม่บอกว่าที่เขามาซื้อรอบตอนเย็นได้เพราะเขาอยู่ที่นี้อยู่แล้ว เธอจะได้รู้สึกผิดเล็กน้อยที่เขาจะต้องเสียสละเพราะเธอข้าวปั้นคิดจะพูดคุยกับคุณอัยการสาวสวยนี้อีกสักหน่อย

“ถ้าอย่างนั้น...ขอบคุณนะคะ น้องน้ำตาล เอาโยเกิร์ตสตอว์เบอร์รี่สมูทที่แก้วนี้ด้วยนะ”

“ได้ค่ะคุณวรรณ”

“เคยลองชาสตอว์เบอร์รี่หรือยังครับ อร่อยนะคะ กลิ่นหอมมากเลย สตอว์เบอร์รี่เลิฟเวอร์ต้องชอบแน่นอน ช่วยคลายเครียดได้ดีด้วยนะคะ”

ข้าวปั้นชวนคุย ผายมือไปยังกล่องชาที่วางเรียงกันอยู่บนชั้นขายของ

อัยการสาวหันมาหรีตามองเขาพลางเอ่ยแซวยิ้ม ๆ

“นี่เป็นพนักงานของที่นี้ดิเนี่ยนมาช่วยขายของหรือเปล่าคะน้อง”

“ไม่ใช่หรอกครับ พอดีคุณพ่อเคยซื้อไปฝากช่วงอ่านหนังสือสอบ
ชอบมากเลยครับ”

“น่าสนใจ งั้นเอาไปลองสักหน่อยดีกว่า ต้องอ่านสำนวนเยอะ
เลยช่วงนี้”

“คุณผู้หญิงทำงานด้านกฎหมายหรือครับ”

ข้าวปั้นชวนคุย ทำเหมือนไม่รู้เรื่องอะไรมาก่อนเลย

หญิงสาวโบกมือพลางยิ้มจมูก

“คุณผู้หญิงอะไรคะ เรียกพี่วรรณดีกว่า คุณผู้หญิงฟังดูแจ่ม”

“ครับ พี่วรรณ ผมชื่อข้าวปั้นนะครับ” แนะนำตัวเรียบร้อย
ข้าวปั้นก็เข้าเรื่อง “พี่วรรณเป็นทนายหรือครับ”

“พี่เป็นอัยการค่ะ ประจำอยู่ที่กรุงเทพฯ”

“มาเที่ยวหรือครับ”

“ก็ไม่เชิงค่ะ พี่มาเยี่ยมน้องชาย เขาเป็นหมอใช้ทุนอยู่ที่นี้
พี่ก็ใช้ข้ออ้างว่ามาเยี่ยมเยียนความเป็นอยู่ แต่จริง ๆ ก็...อ้อ...หนี
เที่ยวนั่นแหละ ฮ่า ๆ”

เธอหัวเราะคิกคักอย่างอารมณ์ดี เวลาเธอยิ้มแก้มของเธอบุ่ม
ลงไปนิด ๆ ทำให้เธอดูเด็กลงไปอีก ข้าวปั้นอดคิดไม่ได้ว่าภาพที่เขา
เห็นเธอในจอโทรทัศน์หรือตามสื่อหลังจากนี้หลายปี เธอมักจะอยู่ใน
ภาพลักษณ์ที่ดูเนียบ เป๊ะ เคร่งขรึมและเอาจริงเอางัง เหมือนพร้อม
จะฟาดฟันความชั่วร้ายให้หมดไปจากโลก แต่ตรงหน้าของเขาดอนนี้
ก็เป็นเพียงแค่ผู้หญิงธรรมดาแสนคนคนหนึ่งเท่านั้น

ข้าวปั้นลอบตรวจสอบอัยการสาวหัวจดเท้า เธอเป็นข้าราชการ
ดูจากความอ่อนเยาว์แล้วคงเพิ่งบรรจุได้ไม่นานเท่าไร เงินเดือนคง
ยังไม่สูงมาก แต่เสื้อผ้าเครื่องประดับ รวมถึงกระเป๋ารองเท้าของเธอ
นั้นแทบจะส่งเสียงตะโกนออกมาเป็นคำว่าคุณหนูผู้สูงส่ง นั่น
หมายความว่าเธอจะต้องเติบโตมาจากครอบครัวที่มีฐานะอยู่แล้ว

“มาเยี่ยมน้องชายแบบนี้พี่วรรณต้องมาเชิญใหม่บ่อยแน่ ๆ”

เลย เทียวทั่วหรือยังครับ”

“ไปมาเกือบหมดแล้วแหละ มาเทียวตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว คุณพ่อคุณแม่ที่ชอบเทียวภูเขานะ พี่เลยชอบไปด้วย แล้วนี่น้องข้าวปั้นเรียนคณะอะไรคะ”

“อ้อ ผมเพิ่งจบมอหเองครับ”

“ตายแล้ว!” หญิงสาวยกมือทาบหน้าอก ทำตาโตมองเด็กหนุ่มตรงหน้าหัวจดเท้า “มิน่าถึงได้หน้าเด็กขนาดนี้ โอ๊ย รู้สึกเหมือนเห็นลูกเห็นหลานเลยอะ แล้วเป็นเด็กเป็นเล็กยังมาเสียสละเค้าให้พี่อีกเหรอเนี่ย”

ข้าวปั้นยิ้มกับคำพูดที่เธอเลือกใช้ เพราะมันเข้าทางเขาพอดีพอดี

“ถ้าอย่างนั้น ไข่มผมลงไปเรียนกรุงเทพฯ พี่วรรณก็เลี้ยงเด็กอร่อย ๆ ผมบ้างสิครับ จะได้หายกัน”

“ได้มหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ เหมอ คณะอะไร อียบอกนะว่านิติศาสตร์”

หญิงสาวทำน้ำเสียงตื่นเต้น ทำเอาข้าวปั้นหลุดหัวเราะออกมา อันที่จริงผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยยังไม่ประกาศเลย แต่เขาก็ไม่ตื่นเต้น เพราะรู้อยู่แล้วว่าตัวเองนั้นทำได้ตามเป้าหมาย

“ไม่ใช่นิติศาสตร์หรอกครับ ผมชอบพวกตัวเลข แต่เรื่องกินผมก็สายหวานเหมือนกัน ไข่มพี่วรรณแนะนำคาเฟ่ที่ขนมอร่อย ๆ ที่กรุงเทพฯ ให้ผมบ้างนะครับ”

“ว่า นึกว่าจะเจอรุ่นน้องน่ารักสายกฎหมายเหมือนกันแล้วชะอีก คนดี ๆ ในวงการนี้มันหายากชะด้วย”

เธอพูดติดตลก มองเด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างพิจารณา เธอสอบสวนคนมาเยอะ รู้สึกเอะใจอยู่หรอกที่เด็กคนนี้จะเข้ามาพูดคุยกับเธอแบบนี้ คุณไข่มไข่มในเชิงผู้ชายแบบพวกเด็กผู้ชายที่ชอบผู้หญิงอายุมากกว่า แต่ให้ความรู้สึกเหมือนกับคนที่อยากจะพูดคุยกับเธอจริงๆ

เสียมากกว่า จะบอกว่าคู่มือเป้าหมายก็คงแปลก ๆ เพราะเธอยังไม่เห็นจุดเชื่อมโยงอะไรที่เธอจะมาหาประโยชน์จากเธอได้เลย แถมยังรู้สึกถูกชะตาอีกต่างหาก

“เอาอย่างนี้ อันนี้เบอร์พี่ ลงไปกรุงเทพฯ เมื่อไหร่โทร. มานะ ไปกินข้าวกัน พี่จะพาไปเลี้ยงขนมอร่อย ๆ”

นามบัตรสีขาวถูกยื่นมาให้ ชี้อบนั่นทำให้ข้าวปั้นยิ่งมั่นใจว่าเธอคืออัยการผู้โด่งดังในช่วงเวลาข้างหน้าจริง ๆ

สุวรรณเกสร จึงทวิเกียรติยศ

“คุณวรรณคะ สมูทที่ได้แล้วค่ะ”

“โอเคจ้า เอาชานี้ด้วยสองกล่อง น้องข้าวปั้น พี่ต้องไปแล้วนะ เดี่ยวไว้เราเจอกันนะ”

“ครับ ไว้เจอกันครับ”

“มีอะไรครับพี่วรรณ ผมยุ่งจะตายอยู่แล้วนะ”

เจ้าของเสียงทุ้มถาม ยกมือขึ้นเสยผมไปด้านหลังด้วยความรำคาญ เขามองผู้หญิงที่นั่งอยู่บนเบาะหลังรถด้วยสีหน้าเอือมระอา พลังหวาดหวั่น ๆ สุวรรณเกสรชักสีหน้า ก่อนจะยื่นถุงกระดาษสีน้ำตาลให้พลงแบ่ปาก

“แวะมาดูหน้าแล้วก็ซื้อชากับเค้กมาฝาก นีราม ไปตัดผมหน่อยไหม ยาวจนจะปิดตาอยู่แล้ว แบบนี้ตรวจคนไข้เห็นด้วยหรือ”

“ถ้ามีเวลาก็ไปตัดแล้วละ เห็นว่ามีเวลาไหมล่ะ”

“ไอ้ราม ง่วงนอนแล้วอย่ามาพาล ตอบให้มันดี ๆ หน่อย จันอุตส่าห์มานะ!”

อัยการคนสวยแทบจะพุ่งทะลุช่องกระจกรถที่เปิดอยู่ออกไปกระซอกคอเสื้อน้องชาย แพทย์หนุ่มก้าวถอยหลังหนึ่งก้าวตามสัญชาตญาณ เมื่อเห็นว่าพี่สาวแค่ทำท่าขู่ เขาก็สงบปากสงบคำลงแต่ไม่วายบ่นพึมพำกับตัวเอง

“หนีมาเที่ยวยังจะอ้างอีก”

“ว่าไงนะ”

“เปล่าครับ” รัมตอบทันควัน สีหน้านิ่งเรียบไร้พิรุณใดๆ “แล้วฟัวรรณมาก็วันนะครับ พรุ่งนี้เช้าว่างอยู่ กินข้าวได้”

“มาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว จะกลับตอนห้าโมงนี้แหละ แค่วะมาดูหน้าแล้วก็เอาขนมมาให้เฉยๆ”

รัมกลอกตากับคำตอบ ช่วงปีแรกพี่สาวของเขาทำเหมือนมาเยี่ยมจริง ๆ แต่พอผ่านมาได้สักพักเขาก็พบว่า เขาเป็นแค่ข้ออ้างที่อัยการสาวใช้เพื่อหนีมาพักผ่อนเท่านั้น มาเจอหน้าจริง ๆ บางทีก็ไม่ถึงชั่วโมงแบบนี้แหละ น้องชายอีกคนที่ยังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ก็เหมือนกัน ใช้เขาเป็นข้ออ้างมาเที่ยวเสียดใหม่กันทั้งนั้น ชักจะชินแล้วสิ

สุวรรณณเตรดูตมูทที่ที่เหลือเพียงกันแก้วจนหมด แล้วยื่นมันให้น้องชาย

“อะ ฝากไปทิ้งด้วย”

“...อือ”

“ไปแล้วนะ ดูแลตัวเองด้วย เดียวอีกไม่กี่เดือนเจอกันที่บ้าน”

“โอเคครับ ไปเถอะ เดี่ยวรดติต”

รัมโบกแก้วเปล่า ๆ ในมือเป็นเชิงบอกลาพี่สาว ก่อนจะหันหลังเดินกลับเข้าไปในโรงพยาบาลอย่างเคยชิน เขามองนาฬิกาแล้วก็ได้แต่ถอนใจ ย้ำกับตัวเองว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะได้ออกเวอร์กลับไปนอนตายให้สาสมแก่ความง่วงแล้ว หน่ออีกนิดก็แล้วกัน

แพทย์หนุ่มเปิดดูกระดาษสีน้ำตาลดู พบเค้กหนึ่งชิ้น กล่องชาหนึ่งกล่อง และสตอว์เบอร์รี่อบแห้งอีกสองถุง คิดว่าก็ดีเหมือนกัน เพราะตอนนี้อะกายเขาคงรับกาเฟอีนไม่ไหวแล้ว เพิ่มน้ำตาลให้กระปรี้กระเปร่าแทนน่าจะดีกว่า

“คุณหมอคะ คุณหมอ คือ เอ่อ...น้องเขามาอีกแล้วค่ะ”

เสียงเรียกของพยาบาลทำให้รามต้องเงยหน้าขึ้นจากถุขนม และเมื่อเห็นร่างผอมโปร่งของเด็กผู้ชายในชุดมัธยมศึกษา แหวดากก็แปรเปลี่ยนเป็นเบื่อหน่าย ขณะเดียวกันเด็กหนุ่มก็เงยหน้าจากโทรศัพท์ขึ้นมามองนายแพทย์หนุ่มทันที ขาววาว ๆ ก้าวเข้ามาอย่างเอาเรื่อง

“เจอสักทีนะหมอ”

“ถ้าอยากพบหมอให้ไปแจ้งชื่อด้านหน้านะครับ ตอนนีผมนำคนอื่นไปรอตรวจอีกก็คนนะครับคุณจิบ”

“อีกสามสิบสี่คิวคะคุณหมอ” พยาบาลเอ่ยเสียงอ่อย มองสลับระหว่างนายแพทย์หนุ่มกับเด็กหนุ่มอย่างประหม่า

“อ้อ จันอีก...สามชั่วโมงเจอกันนะครับ คุณปรรณพัชร”

รามพยักหน้าแล้วหมุนตัวเตรียมเดินเข้าไปในห้องตรวจ แต่เป็กก็ขยับมายืนขวางทางเอาไว้

“หมอต้องคุยกับผมให้รู้เรื่อง ที่นี่ ตอนนี้ เดียวนี้!”

“คุณป่วยเหรอ”

รามถามเสียงเข้ม มองเด็กหนุ่มตั้งแต่หัวจดเท้า คำถามสั้น ๆ ที่สวนกลับทันควันทำให้เป็กชะงักไป แต่ก่อนที่จะได้ตอบ นายแพทย์หนุ่มก็ถอนใจแล้วเอามือล้วงกระเป๋าเสื้อเอวขึ้นของตัวของตัวเองอย่างเอือมระอา

“ถ้าไม่ได้ป่วยก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่คุณจะต้องมาเจอหมอนะครับ”

“ก็เพราะหมอโทร. ไปหาพ่อผมไง ผมถึงทั้งโดนด่าทั้งโดนยึดรถ ค่าขนมก็โดนตัด หมอโทร. ไปหาพ่อผมทำไมวะ!”

เป็กเริ่มเสียงดังด้วยความหงุดหงิด วันนั้นเขาประหลาดใจอย่างมากที่จู่ ๆ พ่อกับแม่ของเขาก็วิ่งเข้ามาในโรงพยาบาล และพบเขากับเพื่อน ๆ กำลังนั่งเล่นเกมกันสนุกสนานอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน สถานการณ์มันดูกละหลุกเกินกว่าจะคิดอะไรออก แต่เขาก็คิดว่าเมื่อ

ข้าวปั้นเห็นหน้าเขาจะต้องกลัวหัวหดจนนึกคำโกหกอะไรดี ๆ ออก
แน่ แต่พอเข้าไปในห้องฉุกเฉินอีกครั้งก็พบว่าข้าวปั้นได้กลับบ้าน
ไปแล้ว หลังจากนั้นเขาก็ถูกสอบสวนอย่างหนักถึงเรื่องที่เกิดขึ้น
จนความจริงเปิดเผยว่าเขาแอบไปซื้อมอเตอร์ไซด์ ทั้งยังทำให้เพื่อน
ร่วมชั้นบาดเจ็บอีกต่างหาก

พ่อของเป็กโกรธมาก หลังจากชำระเงินค่ารักษาแล้ว เขาก็
โดนยึดรถมอเตอร์ไซด์ใหม่เอี่ยมเจ้าปัญหา ตัดเงินค่าขนม รวมถึง
โดนต่อว่าอย่างหนักที่ทำให้คนเป็นพ่อผู้ซึ่งเป็นคนใหญ่คนโตใน
จังหวัดต้องเสียหน้า

เป็กตั้งใจจะคิดบัญชีกับข้าวปั้นให้สาสม แต่โทร. ก็แล้ว โไลน์
ก็แล้ว ข้าวปั้นก็ไม่รับสายและไม่ตอบ วันต่อมาที่โรงเรียนข้าวปั้น
ก็ไม่โผล่มา นี่เป็นวันที่สี่แล้ว ด้วยใจที่ยังไม่หายร้อนรน เขาจึงตาม
มาเอาเรื่องกับคนที่เขาเชื่อว่าร่วมมือกับข้าวปั้นเพื่อทำให้เขาต้อง
ตกอยู่ในความขวย

ซึ่งก็คือหมอมรามคนนี่

“หมอเหม็นขึ้นหน้าผมเลยจงใจหาเรื่องใช่ไหม”

“หมอจะไปรู้ได้ยังไงครับว่าพ่อคุณเป็นใคร คุณเป็นใคร หมอ
ยังไม่รู้เลย”

“แล้วหมอโทร. ไปหาพ่อผมได้ไง!”

“ก็เพื่อนคุณบอกให้หมอโทร. ติดต่อไปที่เบอร์นั้น หมอแค่
ทำหน้าที่ของหมอเท่านั้นเอง”

รามตอบไปตามความจริง นึกแล้วเชื่อว่าน้ำเสียงและรอยยิ้ม
มีเลศนัยของเด็กคนนั้นมันแปลก ๆ แต่ก็คิดว่ามันจะนำเรื่องราว
ใหญ่โตแบบนี้มาให้ วันต่อมาทั้ง ๆ ที่เขาไม่มีเวรเช้า แต่กลับถูก
ผู้อำนวยการเรียกเข้าไปสอบถามเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น รวมถึงอาการ
บาดเจ็บของเด็กคนนั้น เพราะว่าคนที่เขาโทร. ไปหาเป็นนักธุรกิจ
ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของจังหวัด รามตอบไปตามตรงว่าเป็นแผลจาก

มอเตอร์ไซด์ล้ม และที่ข้อมือมีรอยสีแดงซ้ำเหมือนถูกมัดด้วยอะไรสักอย่าง เมื่อเลขาฯ ของนักธุรกิจคนนั้นซึ่งนั่งฟังอยู่ด้วยได้ยินเรื่องทั้งหมดก็โทร. กลับไปรายงานเจ้านาย หลังจากรู้เรื่องราวคนที่อยู่ปลายสายก็เรียกตัวเลขาฯ กลับทันทีด้วยความอัปยศในสิ่งที่ลูกชายก่อ

“มันบอกเบอร์หมอเหรอ”

เป็กถามเสียงเบาลง คิ้วกรขมวดเข้าหากันอย่างฉุน
“ไ้”

“หมอไม่ได้หามาเองหรอเหรอ”

“หมอจะย้ำอีกครั้งว่าเขาเป็นคนกดเบอร์โทรศัพท์ของคุณ
ปัญหาให้หมอกับมือ หมอก็คไ้โทร. ออกไป”

รามตอบเสียงเรียบ หันไปมองคนไข้ที่นั่งรอเต็มเก้าอี้ทุกตัว
ด้านนอก ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งดันร่างที่ขวางทางออกไปให้พ้น
พลางเอ่ยเตือนอย่างเย็นชา แวดตาที่มองตรงมาทำให้เป็กชะงักไป
มันเยือกเย็นจนทำให้เขาหนาวขึ้นมาอย่างประหลาด

“รู้สึกยังงี้บ้างละ รู้สึกว่าโดนแกล้ง รู้สึกไม่ยุติธรรมใช่หรือเปล่า
อยากทำอะไรสักอย่างแต่ทำไม่ได้ รู้สึกแบบนั้นอยู่ใช่ไหม”

“...”

“ถ้าหาทางออกด้วยตัวเองไม่ได้ แผนกจิตเวชอยู่ชั้นสาม
นะครับ แ้้งซื้อด้านหน้าได้เลย คุณจีบ เรียกคนไข้เข้ามาเลยครับ”

“อะ...เอ่อ...คะหมอ”

พยาบาลกระแอมเล็กน้อยแล้วรีบเดินหนีออกไปทันที

นายแพทย์หนุ่มปิดประตูเบา ๆ เท่านั้นแต่เสียงไม้กระทบผนัง
กลับดังลั่นไปทั้งใจของเป็ก มือด้านกำแน่น รู้สึกท่ายทอยร้อนวูบวาบ
แต่ไม่สามารถทำอะไรได้ เป็กมองไปที่ชื่อของนายแพทย์ที่ติดอยู่
ด้านหน้าห้อง เขามองทุกตัวอักษรเพื่อจะจำไว้ให้ขึ้นใจ

“ราม จิงทวี่เกียรติยศ ...เหอะ มึงเจอกูแน่”

รามทิ้งตัวลงนอนบนเตียง สูดกลิ่นหอมสะอาดของ
 ปลอกหมอนที่เพิ่งซักใหม่ ปิดตาลงและพร้อมแล้วที่จะหลับยาวไป
 จนเช้าวันใหม่ แต่ในความว่างงุนอันทึมนิดมิด ภาพรอยยิ้มของคนคน
 หนึ่งกลับแทรกเข้ามา

“ขอบคุณนะครับ คุณหมอ...ราม”

เขาโดนเด็กคนนั้นหลอกใช้ซัด ๆ

รามถอนใจ แต่แล้วมุมปากของเขาก็ยกขึ้น คิดว่าเด็กคนนั้น
 ก็รับสารได้ทันควันดี เขาแค่บอกไปว่าให้สู้ ถ้าสู้ไม่ได้ก็หนี เด็กคนนั้น
 ก็เลือกที่จะข้ามระดับกว่าคือสู้โดยการยืมมือคนอื่นเอาซะเลย
 ร้ายกาจไม่ไ้เล่น รามคิดว่าเขาแค่เล่าเรื่องของวันนั้นไปเท่านั้นยังมี
 เรื่องใหญ่โตแบบนี้ ถ้าเกิดเล่าของอีกสองครั้งก่อนหน้าไปด้วย เขาก้
 นึกไม่ออกว่ามันจะเป็นอย่างไรเหมือนกัน แต่เด็กที่ชื่อเป็กอะไรนั้น
 ก็ดูท่าจะเป็นขยะสังคมแบบที่เขาไม่อยากจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอีก
 แถมดูท่าแล้วจะไม่ยอมรามมือง่าย ๆ แน่

รามอดคิดไม่ได้ว่าข้าวปั้นจะโดนอะไรบ้างจากเป็กเมื่อต้อง
 เจอกันอีกครั้งที่โรงเรียน และจะรับมืออย่างไร แต่อย่างไรก็เถอะ
 ปัญหาของใครก็จัดการเอาเองแล้วกัน เด็กที่ชื่อข้าวปั้นคนนั้นเอา
 เรื่องน่ารำคาญใจมาทำให้เขาซัด ๆ และเขาก็ควรจะนอน ไม่ควรคิดถึง
 เรื่องน่ารำคาญใจพวกนี้อีก

รามหายใจเข้าลึก ๆ พลิกตัวไปอีกด้าน แล้วเข้าสู่ห้วงนิทรา
 อย่างรวดเร็ว

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในที่สุดก็ถึงวันจบการศึกษาแล้ว
 ข้าวปั้นก้าวขาออกจากรถประจำทางแดงที่ป้ายปากซอยโรงเรียน
 บิดขี้เกียจเล็กน้อยก่อนจะเดินเข้าไปในตลาดใกล้ ๆ ตรงไปยังร้าน
 เครบเจ้าประจำ

“ป้า เอาเหมือนเดิม แต่เพิ่มอันนี้ด้วย”

ข้าวปั้นยิ้มให้หญิงวัยกลางคนพลางชี้ไปยังทอปปิงที่ต้องการเพิ่มเติม ป้าเจ้าของร้านที่เพิ่งเทแป้งเครปลงบนกระทะแบนพยักหน้าพลางทักเสียงใส

“ได้เลย ว่าแต่วันนี้หน้าตาสดใสจังเลยนะ ดีใจที่จับมอหมาแล้วใช่ใหม่มะ”

“ก็นิดนึงครับ คิวเยอะไหมครับป้า เดี่ยวผมเข้าไปไม่ทัน”

“ไม่เยอะลูก ไม่เยอะ มีคนเดียว แหม ไม่สายหรอกมาเข้าขนาดนี้”

ข้าวปั้นอมยิ้มไม่ตอบ ไม่สายสำหรับพิธีจบการศึกษา แต่จะสายสำหรับพิธีกรรมแก้แค้นส่วนตัวของเขานะสิ

“หรือไม่งั้น ป้าแอบทำอันนี้ให้ผมก่อนได้ไหมอะ”

“เออจั้นเหอ ทำไมรีบจัง”

“นะป้านะ นะครับบบ”

ข้าวปั้นมองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบกระซาบ ป้าร้านเครปหัวเราะคิกคัก แต่แล้วเมื่อเห็นคนด้านหลังเธอก็กระแอมแล้วเอ่ยตะกุกตะกัก

“ไม่ได้หรอกลูก เราก็ต้องทำตามคิวอะเนอะ คนค้าขายก็ต้องมีความสุจริตของตัวเอง ใช่ไหมลูก”

“ใช่ครับป้า”

เสียงเข้มที่ดังมาจากด้านหลังทำเอาข้าวปั้นสะดุ้งหันไปมอง คิดว่าคงเป็นคนที่สั่งเครปชิ้นนี้ไว้แน่ ๆ ซวยแล้วสิที่ดันมาขอลดคิวตอนเขาเดินมาพอดี ข้าวปั้นคิดจะขอโทษ แต่เมื่อสบตาก็ถึงกับเลิกคิ้วขึ้น

“คุณหมอ...คุณหมอรามาที่โรงพยาบาล ใช่ไหมครับ”

“...ครับ”

ข้าวปั้นมองคนหน้าหนึ่งด้วยความรู้สึกแปลกตา เท่าที่จำได้ครั้งที่แล้วเหมือนคุณหมอคนนี้จะหัวฟูไปหมด หน้าก็คล้ำ ๆ ท่าทาง

อิดโรย แต่พอมาเจอตอนเช้าแบบนี้ให้อารมณ์ที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง
ผิวของเขาขาวจัดตามประสาคนไม่ค่อยเจอแสงแดด ใบหน้าผ่องใส
เรียบเนียนดูงวงนอนน้อยลง ผมของเขาถูกคาบไปด้านหลังด้วย
ที่คาดผมอันเล็ก แต่ก็ยังเหลือปอยผมปรกหน้าบ้างเล็กน้อยเสริมให้
กรอบหน้าของเขาชัดกว่าเดิม เขาอยู่ในเสื้อยืดและกางเกงลำลอง
สบายๆ แต่ก็ดูดีจนน่าเหลือเชื่อ

...ก็หน้าตาดีเหมือนกันนี่นา

“ขอโทษทีครับ ผมแค่หย่าป่าเล่น ไม่ได้ตั้งใจจะลัดคิวจริงๆ”
ข้าวปั้นเอ่ยด้วยใบหน้านิ่งเรียบ

รามแค้นหัวเราะเพราะสัมผัสได้ว่าเด็กตรงหน้ากำลังโกหก
หน้าตายชัดๆ เขามองชุดนักเรียนของข้าวปั้น และมองไปยังถนน
ทอดยาวด้านในซอยที่มีนักเรียนพากันเดินเข้าไปเป็นระยะๆ นึก
แล้วเชื่อว่าตัวอักษรที่ปักอยู่บนปกเสื้อนักเรียนดูคุ้นๆ ที่แท้ก็คือ
โรงเรียนใกล้โรงพยาบาลของเขานี่เอง เขาจำได้เพราะว่ารับคนไข้
ที่เป็นเด็กจากโรงเรียนนี้บ่อยๆ

“มาเรียนเช้าเหมือนกันนะ”

“ไม่ได้เรียนแล้วครับ แค่มาร่วมพิธีจบ”

“มาเจอเพื่อนๆ เข้าขนาดนี้เลยหรอ”

น้ำเสียงแตกตันทำให้ข้าวปั้นหรีตามอง ก่อนจะตอบกลับไป
อย่างใจเย็น

“ใช่ครับ ไหนๆ ก็จะได้เจอกันวันสุดท้ายแล้ว”

“เขียนเฟรนด์ชิป กอดคอกันร้องไห้ อะไรแบบนั้นหรอ”

ข้าวปั้นเบ้าปาก คิดว่าหมอกคนนี้กวนประสาทหน้าตายใช้เล่น
น้ำเสียงยืเยว ดวงตาก็กวนอารมณ์ แต่ใบหน้ากลับตึงเรียบไม่แสดง
อารมณ์ใด ๆ

น่ารำคาญ

“สมัยนี้เขามีเฟซบุ๊กกันหมดแล้ว ไม่ต้องเขียนเฟรนด์ชิป

เหมือนสมัยคุณหมอหอกครับ”

ข้าวปั้นย่น ทำเอาป้าขายเครปถึงกับสาลึก ทว่านายแพทย์
รามกลับเพียงหัวเราะในลำคอ ร่างสูงขยับมายืนด้านข้างพลางเอ่ย
กับป้าเจ้าของร้านด้วยเสียงนิ่งเรียบ

“ทำให้น้องเขาก่อนเลยครับป้า ผมไม่รีบ”

“ขอบคุณครับ ป้าทำเลยครับ”

ข้าวปั้นสาลึกทันที ไม่มีการอืดออกลิ้นตัวใด ๆ ทั้งสิ้น เสียง
หัวเราะในลำคอตั้งขึ้นให้รู้สึกไร้ค่าใจอีกครั้งจนต้องหันไปมอง

“คุณหมอหัวเราะอะไรครับ หรือว่ามีอะไรติดคอ”

“เปล่า”

“หมอมีเวลาว่างมากินเครปด้วยเหรอกครับ”

“หมอก็คงจะครับ มีช่วงพักเหมือนกัน แล้วหอพักแพทย์ก็อยู่
แค่นี้ ทำไมหมอมะมากินเครปบ้างไม่ได้”

รามชี้ไปยังตึกสีชมพูอ่อนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ไม่ไกลออกไปเท่าไร
นัก ข้าวปั้นกัดริมฝีปาก แต่ก็สุดท้ายใจเขาลึก ๆ ไม่อยากให้อะไร
ที่ไม่เข้าท่าเข้าที่มากวนให้เสียอารมณ์ในวันดี ๆ แบบนี้

เมื่อเครปร้อน ๆ เสร็จ ข้าวปั้นก็รีบรับมาแล้วจ่ายเงินอย่าง
รวดเร็ว เขาหันไปมองหน้าคนตัวสูงที่ยืนข้าง ๆ ก่อนจะแค้นยิ้มให้

“ขอให้อร่อยกับเครปนะครับ คุณหมอ”

“เจอเพื่อนให้สนุกนะครับ คุณคนไข้”

ข้าวปั้นหุบยิ้มกับคำอวยพรแดกดันนั้น แล้วหันหลังเดินจาก
มาทันที รามหัวเราะในลำคอ ก่อนทำแขนลงบนราวกันของร้าน
เครป มองตามร่างที่เดินหันหลังจากไป คิดว่านี่คงเป็นครั้งสุดท้าย
ที่เขาจะได้เจอเด็กไร้ลึกลับคนนี้แล้ว

ข้าวปั้นเดินเข้าไปวางกระเป๋าในห้องเรียนที่ไม่มีคนอยู่
เขามองโต๊ะไม้หลาย ๆ ตัวที่วางเรียงกันด้วยความรู้สึกเฉยชา จำได้

ว่าชาติก่อนในวันนี้...เขาดีใจจนแทบบ้า เพราะคิดว่าเมื่อจบมอหก แล้วชีวิตของเขาจะได้เริ่มต้นใหม่ เหมือนเกมที่จะได้รีเซต แต่ในวันนี้ เขากลับรู้สึกว่าคุณคิดนั้นช่างโง่เขลา เป็นความคิดของเด็กที่ไม่รู้เลยว่าโลกใบนี้มันเล็กแค่ไหน

ข้าวปั้นใช้มือหักเคาะปรกอบๆ เข้าปาก ในขณะที่ประตูถูกเปิด ออกอย่างแรง

“มึงมาแล้วเหรอ ไอ้ปั้น”

3

โหมโรง

“มึงมาแล้วหรือ ไอ้ป๋น”

เสียงแหบกร้าวดังขึ้นพร้อมกับเสียงประตูถูกเลื่อนเปิด ข้าวปั้น
กลืนเคี้ยวกรอบ ๆ ลงท้องก่อนจะหันไปเอ่ยทักทาย

“ไ้กู”

ภูมีรูปร่างสูงใหญ่แบบนักกีฬา ผมเกรียนสั้น สีผิวโทนสว่าง
กลาง ๆ ดวงตาสีฟ้า และคางสี่เหลี่ยมทำให้เขาดูไม่เป็นมิตร แต่
ก็ยังไม่เท่าใบหูใหญ่ที่ทำให้หัวของเขาดูโตขึ้นอีกหนึ่งเท่าตัว ภูไม่ใช่
คนฉลาดหรือมีหัวคิดมากนัก การเรียนก็เรียกได้ว่ารั้งท้ายของระดับชั้น
แต่ที่ทำให้เขาโดดเด่นก็คือความสามารถด้านกีฬา และเป็นสาเหตุ
ที่ทำให้เป็กเก็บภูเอาไว้ข้างตัว นั่นคือเพื่อเอาไว้ใช้งานในด้านกำลัง

ข้าวปั้นจัดให้ภูอยู่ในมนุษย์จำพวก ‘มีแรงแต่ไม่มีสมอง’

“มึงหาเรื่องใส่ตัวแล้วรู้หรือเปล่า”

ภูเป็นคนพูดเสียงดังเอะอะไม่มีมารยาท ยิ่งในห้องเรียนที่
ตอนนี้มีเพียงแค่ข้าวปั้นกับเขา น้ำเสียงก็ยังสะท้อนไม่น่าฟัง

“อะไรหรือ”

ข้าวปั้นถามเสียงซื่อ คิ้วขมวดเล็กน้อยด้วยความกังวล ภูหัวเราะว่า เหยิงกระเปาะลงบนโต๊ะเรียนของตัวเองอย่างไม่ใส่ใจแล้ว เดินมาที่ตัวนั่งบนโต๊ะเรียนของข้าวปั้น

“เป็กโดนยึดรถ เงินก็โดนตัด แถมยังโดนพ่อค้าอีกต่างหาก เพราะมึงบอกให้อั้หมอคนนั้นโทร. เรียกพ่อมันมาไง มึงว่ามึงจะรอดไปได้เหอะวะ”

ภูยกมือตบแก้มข้าวปั้นเบา ๆ แต่แรงที่ไม่สามารถควบคุมได้จากฝ่ามือหยาบกร้านก็ทำให้ผิวสันแสบขึ้นมา ข้าวปั้นก้มหน้าลงต่ำ โยกศีรษะหลบจากมือหยาบร้าวกับหวาดกลัว ภูหัวเราะในลำคอ พลางขยเอาเครปในมือของข้าวปั้นไปกิน

“เป็กมาเมื่อไหร่ก็คิดข้อแก้ตัวไว้ดี ๆ นะเพื่อน”

“แล้วเป็กจะมาเมื่อไหร่”

ข้าวปั้นถามเรียบ ๆ ตามองปากหนา ๆ ของภูที่เคี้ยวเครปด้วยความตะกละแล้วรู้สึกรังเกียจในใจ ภูมักจะเป็นแบบนี้เสมอ ไม่รู้ว่า เป็นวิญญาณหิวโหยจากนรกขุมไหนมาเกิด ถึงได้ตะกละตะกลาม ไม่ว่าเห็นอะไรก็กินไม่เลือก ข้าวปั้นมักจะโดนแย่งข้าวที่แม่ห่อมาให้ประจำ หรือไม่ว่าจะซื้ออะไรมากิน ภูก็มักจะเข้ามาแย่งเสมอ

“ก็คงมาตอนเคารพธงชาติเสร็จพอดีเหมือนเดิมมั้ง ว่าแต่มึงนี่ก็ใจกล้าไม่เบา ไทร. ไปหาลุงปัญญาชะงั้น”

“ภู...เฮ้อ ไม่เป็นไร ช่างมันเถอะ ๆ ภูจะยอมรับเอาไว้ก็แล้วกัน”

ข้าวปั้นทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างแต่แล้วก็ถอนใจและโบกมือ เสมอออกไปนอกหน้าต่างอย่างหนักใจ ท่าทางนั้นทำให้ภูเคี้ยวอาหารช้าลงด้วยความสงสัย ตาปูดไปนหรือลงขณะถามเสียงอู้

“อะไรวะ”

“ไม่มีอะไรหรอก”

“มึงพูดแบบนี้มันยังต้องมีอะไรดิวะ”

“กุพุดไปก็คงไม่มีใครเชื่อกู”

คำพูดของข้าวปั้นทำให้ความมอยากรู้อยากเห็นของกุพុងขึ้น เขายกมือปิดเศษเครปที่หล่นลงบนเสื่อลวกๆ แล้วขยับเข้ามาใกล้ ข้าวปั้นมากขึ้น

“มึงลองบอกกูมาก่อนดิ”

“มึงไม่ได้เห็นท่าทีของหมอคนนั้น มึงไม่เข้าใจหรอก”

ข้าวปั้นทำเสียงหุดหู่ ดูแล้วเหมือนกลัวจนตัวสั่น ทำให้กุย่งสงสัย

“กูไม่ได้เห็น แต่เป็กก็เล่าว่ากวณตินเอาเรื่อง”

“เหวอ”

ข้าวปั้นเงยหน้าขึ้นมาทันที แอบนึกถึงคำพูดยิวนของนายแพทย์ที่บังเอิญเจอเมื่อเช้าไม่ได้ ซึ่งมันก็เป็นอย่างที่เป็กเล่าให้กุพុងจริง ๆ

“มันไปรอเจอไอ้หมอคนนั้นตั้งหลายวัน วันแรกเขาไม่ให้มันเข้าไปเจอ บอกให้มันลงซื้อต่อคิว แต่พอถึงคิวมัน ก็หมดเวลาเข้าเวรเขาตลอด ให้มันนั่งรอเป็นชั่วโมงทุกวันแล้วก็กลับก่อน จนล่าสุดที่ไปดักเจอ หมอคนนั้นได้มันไปหาแผนกอะไรนะ เออ แผนกคนบ้า”

ข้าวปั้นเกือบหัวเราะออกมา แต่ก็ยังเก็บอารมณ์ทุกอย่างไว้ อย่างดีภายใต้สีหน้าหนักใจ ข้าวปั้นถอนใจอีกครั้งก่อนพิมพ์เสียงเบา แต่ก็ดังพอที่จะให้กุได้ยิน

“เขาต้องจงใจแน่ๆ”

“จงใจอะไรวะ”

ภูถามทันที คิ้วกรขมวดเข้าหากันด้วยความใจร้อน

“ไอ้ห่านี่ มึงยิ่งพูดแบบนี้กูก็ยิ่งอยากรู้สิวะ บอกกูมาเร็ว ๆ”

กุขึ้นเสียง รู้สึกร้อน ๆ ที่ท้ายทอยเพราะอยากรู้จนทนไม่ไหว ข้าวปั้นถอนใจ ใบหน้าแลดูหม่นหมองราวกับถูกกดดัน เงยหน้าขึ้นมองคนอะอะขณะตอบเสียงอ่อย

“เขานั้นแหละเป็นคนบังคับให้กูโทร. หาพ่อเป็ก”

“หา จริงหรอวะ”

“เป็กไม่ได้เล่าหรอว่าเขาดูไม่ชอบมัน”

“ก็...ก็ใช่ ดูเหมือนแบบนั้น”

“ก็น่าจะเป็นเพราะสาเหตุนั้น” ข้าวปั้นเอ่ยเสียงอ่อย

ภูตาโต ปากหนาบานกัดเครปคำใหญ่ขึ้น ทำท่าชิงชิงส่งเสียง อะอะขึ้นมาทันที

“เฮ้ย แบบนี้ไฉนวะ”

“มึงลองคิดดูนะกู กูจะโทร. หาลุงปัญญาทำไมวะ กูไม่ได้ประโยชน์อะไรจากเรื่องนี้เลยนะ กูเคยทำให้พวกมึงเดือดร้อนหรือตอนที่มึงโดดซ้อมก่อนแข่งรอบชิงชนะเลิศไปแอบกินเหล้ากับเป็ก กูเป็นคนไปโกหกใครให้มึงเลยนะทั้ง ๆ ที่เขาเคยเห็นหน้ากูแค่ครั้งเดียวแล้วมึงคิดว่ากูจะฟ้องลุงปัญญาทั้ง ๆ ที่ยังไ้กูก็ต้องมาเจอพวกมึงอีกเนี่ยนะ”

ข้าวปั้นทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ หยิบยกเรื่องสำคัญขึ้นมาพูดทำเอาภูแทบสลัด หากว่าวันนั้นข้าวปั้นไม่ได้เป็นคนรับโทรศัพท์ให้กูแล้วบอกว่ามาอ่านหนังสือสอบด้วยกัน เขาคงจะโดนโค้ชเทออกและไม่ได้รับเลือกให้ขึ้นแข่งแมตช์สำคัญแน่ และถ้ากูไม่ได้ขึ้นแข่งแมตช์นั้น เขาก็คงไม่ใช่แชมป์เหมือนทุกวันนี้

กูเป็นถึงนักกีฬายูโดประจำจังหวัด อีกไม่นานหลังจากนี้ก็จะเข้าสู่ช่วงคัดเลือกตัวแทนของประเทศไทย ซึ่งในอนาคตกูจะได้เป็นถึงแชมป์ระดับเอเชีย

“ก็...ก็จริงวะ”

ภูสมองทึบเกินกว่าจะถามหาเบาะแสและเหตุผล ใครบอกอะไรก็เชื่อไปหมด เจ้าของตำแหน่งแชมป์ประจำจังหวัดรู้สึกเห็นใจข้าวปั้นขึ้นมาทันทีเพราะรู้สึกผิด พอมองย้อนไปก็คิดว่าข้าวปั้นซี้ซาลดมากแค่ไหน คงไม่มีความกล้ามากพอจะโทร. ฟ้องพ่อของ

เป็กหรือ

“แต่เป็กก็คงจะไม่เชื่อ กูก็ไม่ว่าจะทำยังไงเหมือนกัน”

“แล้วทำไมพวกกูโทร. ไปมึงถึงไม่รับโทรศัพท์ล่ะ”

“ก็มีมือถือกูฟังนะสิ มันคงหล่นกระแทกพื้นแรงจนขอรต์แน่ ๆ แล้วกูก็ไปอยู่ที่ไร่กับพ่อมา ที่พักในไร่มันไม่มีสัญญาณมือถือหรือเน็ตเลยมึง”

ข้าวปั้นตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง หยิบโทรศัพท์มือถือที่จอตกลงเอียงขึ้นมาให้ดู กูกดปุ่มเปิดครั้งแล้วครั้งเล่ายังไงก็ไม่ติด แม้จะใช้มือทั้งคู่กดทั้งตบ มันก็ยังไม่เปิด

“เออ ไอ้ห่า จริงวะ แล้วทำไมมึงไม่ซื้อเครื่องใหม่วะ”

“ถ้ากูบอกแม่ แม่ก็ต้องถามว่าทำไมมันพัง แล้วถ้ากูบอกว่ารถล้ม เรื่องมันก็จะยาวแล้วก็ทำให้พวกมึงเดือดร้อนนะสิ”

ข้าวปั้นย้ำประโยคท้าย ทำให้กูพยักหน้าอย่างเข้าใจ แต่ก่อนที่กูจะอ้าปากถามอะไรอีก ข้าวปั้นก็คร่ำครวญ

“กูต้องพูดยังไงเป็กถึงจะเชื่อกูวะ กูคิดไม่ออกจริง ๆ ช่วยกูคิดหน่อยสิ”

“กูหรือ”

กูทำหน้าตาเลอหลา อ้าปากจนเห็นเครปที่เคี้ยวยังไม่เสร็จ อย่างน่ารังเกียจ ข้าวปั้นพยักหน้าแล้วถามเสียงจริงจัง

“ใช่ ช่วยกูด้วย กูไม่ว่าจะขอความช่วยเหลือจากใครแล้วจริง ๆ”

ข้าวปั้นย้ำ สังเกตเห็นว่าไหล่หนาของกูยกขึ้นสูงราวกับภูมิใจ เขารู้ว่ากูมีปมด้อยเรื่องหัวไม้ตีมาตลอด ใครถามก็จู้จี้เรื่องเรียนหรือเรื่องปัญหาต่าง ๆ กูจะนั่งเงียบไม่กล้าออกความเห็น และข้าวปั้นรู้ว่าสาเหตุที่กูยินดีช่วยเป็กริงแกเขา มันเป็นเพราะว่ากูอยากจะลบปมด้อยตรงที่ว่าเขานั่นเรียนเก่งกว่ากูมาก คนตัวโตจึงอยากจะได้แสดงให้เห็นว่าพละกำลังนั้นมีอำนาจเหนือมันสมอง

เมื่อข้าวปั้นออกปากร้องขอความช่วยเหลือจากกู คงจะทำให้

นักกีฬาประจำจังหวัดรู้สึกเหมือนได้ชัยชนะ รู้สึกภูมิใจและเหนือกว่า
ชั้นมารวกับได้เลื่อนชั้น

“ได้ เดียวถ้ามันมากจะช่วยๆ พุดแล้วกัน ภูจะพุดถึงเรื่องที่
มีงช่วยโกหกโคซูกุให้ เป็กมันคงจะเข้าใจมากขึ้น”

“จริงด้วย!” ข้าวปั้นทำหน้าตกใจ ดวงตาเบิกกว้างราวกับ
มองเห็นทางออก “ทำไมเรื่องแค่นี้ก็คิดไม่ได้นะ”

ภูยิ้มพล่ ตัวแทบลอยเพราะรู้สึกเหมือนได้รับการยอมรับ
เขาหย่อนเครปคำสุดท้ายเข้าปากด้วยความสบายใจ ข้าวปั้นมอง
ขนมที่หายวับเข้าปากภูไปทั้งชิ้นอย่างรวดเร็วหนึ่ง ๆ ขณะที่มือหยาบ
โยนเศษกระดาษแข็งให้ข้าวปั้น ภูกระโดดลงจากโต๊ะเรียน ร่างใหญ่
โตเดินกลับไปโต๊ะของตัวเองแล้วหยิบขวดน้ำมาดื่มอีก ๆ ทีเดียว
ครึ่งขวด

“ทำไมวันนี้เครปป่าหวานจังวะ ใส่อะไรเนี่ย”

“ก็เหมือนเดิมแหละมีง ภูเพิ่มทอปปิงมั้งเลยหวาน”

ข้าวปั้นทำคางลงบนโต๊ะ ตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ พลางมอง
เพื่อนร่วมชั้นคนอื่นที่เริ่มมาถึงห้อง ภูพลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้ว
เอ่ยเสียงสดไล

“ไปละ ภูจะลงไปเตะบอลสักหน่อย”

“โอเค”

ข้าวปั้นตอบรับ ลูกขึ้นยืนแล้วหยิบเอากระดาษแข็งที่เคยใช้
ห่อเครปทิ้งลงถังขยะ เขามองตามแผ่นหลังของคนทีเพิ่งเดินอาด ๆ
ออกจากห้องก่อนจะแค้นยิ้ม

ไ้ไ้

ข้าวปั้นนั่งกอดเข่าอยู่ในแถวพลางมองสำรวจไปรอบ ๆ
ตัว บรรยากาศวันสุดท้ายของโรงเรียนยังเป็นเหมือนเดิมทุกอย่าง
เหล่าเพื่อนมัธยมศึกษาปีสุดท้ายกำลังพุดคุยกันอย่างตื่นเต้น ใบหน้า

มีความสุขที่จะได้โตขึ้นในอีกระดับหนึ่ง แต่ก็แฝงไปด้วยความ
เคร่งเครียดเนื่องจากความกังวลเรื่องอนาคตในมือหลาย ๆ คนรวม
ถึงรุ่นน้องถือดอกกุหลาบสำหรับงานอำลา เตรียมพร้อมจะมอบให้
แก่คนที่อยากจะแสดงความคิดถึงหรือบอกความในใจ

ข้าวปั้นจำได้ว่าในชาติที่แล้วเขาไม่ได้รับจากใครเลยสักดอก
และไม่ได้มอบให้ใคร ความเศร้าและความน้อยใจถูกเก็บกลับไป
ที่บ้าน แต่ในตอนนี้อข้าวปั้นไม่รู้สึกอะไรอีกแล้ว เพราะรู้ว่าทุกอย่าง
มันคือความจอมปลอม สุดท้ายเมื่อโตไป เพื่อนที่เคยถ่ายรูปร่วมกัน
และประกาศว่าจะรักกันไปทั้งชีวิตก็ต้องแยกย้ายกันไปอยู่ดี

ข้าวปั้นตั้งตารอคอยช่วงสุนทรพจน์ต่างหาก งานอำลานี้จะได้
จบลงเสียที

“จะเจอตัวมึงได้นี๊ยากนะ”

เสียงแข็งดังขึ้นเหนือหัว เมื่อข้าวปั้นเงยหน้าขึ้นไปมองก็พบ
กับใบหน้าเรียวที่จ้องตอบกลับมาด้วยความฉุนเฉียว เพื่อนร่วมห้อง
ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ข้าวปั้นขยับถอยออกห่างทันทีโดยที่ไม่ต้องมีใครบอก
ร่างผอมสูงของเป็กนั่งลงข้าง ๆ ข้าวปั้นพร้อมด้วยนানা และเพื่อน
อีกสามคนที่ติดสอยห้อยตามกันมาตลอด

“โท. ไปก็มารับ นึกว่าเป็นอะไรซะอีก ตกใจแทบแย่”

นানাเอ่ยอย่างเสแสร้ง คิ้วกระแจะและลิปสติกขึ้นมาทา
วันนี้เธอดูดียิ่งกว่าที่เคย ใบหน้าสวยแต่ยิ้มอย่างพอดิด้วยสีสัน
นารักสมวัย มือขาวล้วงเอาหวีซี่เล็กออกมาจัดหน้าม้าอย่างประณีต
สายตาเธอแถมมองไปยังที่นั่งผู้ปกครองอย่างใจจดใจจ่อ นานาอยาก
จะเป็นนักแสดง และคุณแม่ของเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของ
โมเดลลิงชื่อดังก็มาร่วมชมงานจบการศึกษาในวันนี้ เธอจึงตั้งใจ
ที่จะสวยเป็นพิเศษ

“ซีรดไปคูที่บ้านก็ไม่อยู่ นึกว่าหนีไปแล้ว”

อีกเสียงมาจากทางซ้ายมือ ข้าวปั้นจึงหันไปเอ่ยทักเด็กหนุ่ม

ที่เพิ่งตัดผมมาใหม่

“ตัดผมใหม่หรือก้อง ดูดินะ”

“หรือ จริงปะ”

คนถูกทักแทบจะกลืนยิ้มไว้ไม่อยู่ ยกมือขึ้นจับผมทันทีแสดงถึงความไม่มั่นใจ

หากทั้งห้าคนเป็นกลุ่มอาชญากร เป็กเป็นหัวหน้า นานาเป็นตัวเรียกร้องความสนใจ ภูเป็นตัวบู๊ ก้องก็เป็นแค่ลูกไล่ที่ไม่มีความโดดเด่น ไม่เก่งอะไรเป็นพิเศษยกเว้นนอกจากทำตามคำสั่ง และเจ้าตัวก็คงรู้ความจริงข้อนั้นดีที่สุดในที่สุด จึงคอยรับใช้ทำงานจิปาตะให้ทุกคนเพื่อที่จะได้ถูกยอมรับ ถูกเห็นเป็นคนสำคัญในสังคมขึ้นมา

เสียงของเป็กที่ดังขึ้นทำให้รอยยิ้มบนหน้าก้องหายไป

“ก้องมันตัดตามกูแท้ๆ แต่ก็ดูดีได้ไม่เท่ากู มึงว่ามันน่าสงสารไหมวะป็น”

เป็กเอ่ยแล้วยกแขนขึ้นพาดไหล่ข้าวปั้นแรงๆ ก้องเ้มปากรู้สึกเสียความมั่นใจเมื่อโดนหักหน้า ข้าวปั้นยิ้มแหยๆ พลังเอ่ยแบ่งรับแบ่งสู้

“ทุกคนก็ดูดีในแบบของตัวเองแหละ”

“มึงยังไม่ตอบคำถามพวกกูเลยนะว่าหายไปไหนมา”

เด็กหนุ่มตัวเล็กเอ่ยขัดอย่างใจเย็น ดึงให้ทุกคนกลับมาสนใจในเรื่องที่เป็นประเด็นที่สำคัญที่สุด

ข้าวปั้นมองหน้าคนถามพลางพูดเสียงอ่อย

“กำลังจะตอบนี่ไงออม”

กลุ่มอาชญากรจะขาดคนวางแผนแสนชาญฉลาดไปได้อย่างไร หากจะถามว่าใครเป็นมันสมองของกลุ่มห้าคนนี้ ข้าวปั้นก็ต้องตอบว่าคือออมนี่แหละ ออมเป็นคนฉลาด มีไหวพริบ รู้จักใช้คำพูดและเรียนเก่ง แม้จะไม่ต้องอ่านหนังสือเยอะมากแต่ก็วิเคราะห์ข้อสอบได้เป็นอย่างดี ผลการเรียนสู้กับข้าวปั้นเลยทีเดียว แต่ออมจะ

โดดเด่นเรื่องภาษาและวิชาสังคมศาสตร์ ในขณะที่ข้าวปั้นโดดเด่นด้านตัวเลขอย่างชัดเจน ออมเป็นผู้ชายตัวเล็ก สูงเพียงแค่วาว ๆ ร้อยหกสิบเซนติเมตรกลาง ๆ เพราะปมด้อยเรื่องส่วนสูง เขาจึงเป็นคนทะเยอทะยานอย่างน่าเหลือเชื่อ ออมมักจะคิดการใหญ่ วาดฝันถึงอนาคตของตัวเองที่เต็มไปด้วยอำนาจ

ออมนี่แหละ คือคนที่เลือกให้ข้าวปั้นเป็นเหยื่อในการรังแกของเป็ก เพราะเห็นว่าทั้งหัวอ่อนและซีกกลัว นับว่าดูคนได้ขาด ฉลาดเลือกอย่างแท้จริง

“ไ้ มึงจะตอบพวกกูได้หรือยัง”

เป็กถามเสียงต่ำ แผ่รังสีอำมหิตออกมาทำเอาเพื่อนร่วมชั้นที่ได้ยินถึงกับขนลุก แล้วพากันกระโดดตัวลอยห่างไปอีก แทบจะไม่มีใครไม่รู้เรื่องนี้ แต่ทุกคนก็เลือกที่จะไม่ยุ่งเกี่ยว

ข้าวปั้นลอบสบตากับกูที่เจียบมาตลอด ก่อนจะเอ่ยเสียงเบา

“หมอเขาบังคับกู”

“ฮะ”

เป็กขมวดคิ้ว ก่อนถามซ้ำอีกครั้ง

“หมอบังคับมึงหรือ”

“ใช่” ข้าวปั้นย้ำเสียงอ่อย ก้มหน้าต่ำลงไปอีก เสียงสั่นเหมือนพร้อมจะร้องไห้ทุกเมื่อ

เป็กสบตากับออม ก่อนจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“แต่ไอ้หมอนั่นมันบอกกูว่ามึงเป็นคนกดเบอร์ฟอกกูให้มันกับมือ”

“เป็ก กูไม่รู้จะว่าหมอคนนั้นเขาบอกอะไรกับมึง แต่เขาบังคับให้กูโทร. หาพ่อมึงจริง ๆ ถ้ากูไม่ทำเขาจะแฉความ”

ข้าวปั้นมีสีหน้าหนักใจ มือทั้งสองข้างกำแน่นอย่างอึดอัด เป็กขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิมขณะถามเสียงดังขึ้น

“แล้วทำไมไอ้หมอคนนั้นต้องทำอย่างนั้นวะ”

“เขาคิดว่ามึงรังแกกู... เขาเลยจะแฉความ กูบอกว่าไม่ใช่ เขาก็ไม่เชื่อ เพราะสองครั้งที่แล้วที่กูรลุ่ม เขาจำได้ว่าพวกมึงก็มารออยู่หน้าห้องฉุกเฉินเหมือนกัน”

“นี่มึงเจอหมอกคนเดียวกันทั้งสามครั้งเลยหรอ มันจะบังเอิญเกินไปหรือเปล่า”

ออมขัดอย่างสงสัย มองใบหน้าของข้าวปั้นอย่างประหม่น เพราะคลังแคลงใจในคำตอบที่ได้รับ

ข้าวปั้นถอนใจอย่างกลัดกลุ้มเต็มทีขณะเอ่ยเสริม

“กูก็ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกัน กูจำหน้าเขาไม่ได้ด้วยซ้ำเพราะเขาใส่หน้ากากอนามัย แต่กูพูดจริง ๆ นะเว้ย มึงโทร. ไปเช็กที่โรงพยาบาลได้เลยว่าเขาเป็นคนรับกูเข้าห้องฉุกเฉินทุกครั้งจริง ๆ หรือเปล่า พอเขาได้เบอร์พ่อมึงแล้ว เขาก็บอกให้กูออกไปทางประตูที่อยู่อีกด้านเลย ยืนฝ้าจนกูเดินออกไปด้วย”

“มึงจะบอกว่า หมอกคนนั้นบังคับให้มึงโทร. หาพ่อเป๊กเพราะเขาคิดว่ามึงโดนแกล้งั้นหรอ”

ก้องถามย้ำ ข้าวปั้นพยักหน้า

ออมเอ่ยขึ้นลอย ๆ อย่างประศดประชัน

“ศีลธรรมสูงส่งจ้ะ”

“กูจะเชื่อมึงได้ยังไง ในเมื่อไอ้หมอนั้นบอกกับกูเองว่ามึงบอกให้โทร. หาพ่อกู”

เป๊กบีบไหล่ข้าวปั้นอย่างแรงจนรู้สึกเจ็บ ข้าวปั้นแสดงออกทางสีหน้าพลางเอ่ยอย่างขอร้อง

“กูก็ไม่รู้ กูไม่รู้จริง ๆ เป๊ก”

ข้าวปั้นซ่อนตาขึ้นมองกูเมื่อเอ่ยจบ กูจึงกระแอมเล็กน้อย ก่อนคว้ามือของเป๊กที่บีบไหล่ข้าวปั้นออก เป๊กมองด้วยความประหลาดใจกับการกระทำที่ไม่เคยเจอมาก่อน

“กูว่าข้าวปั้นพูดจริงนะเว้ย”

“มึงว่าไงนะกู”

“ก็...เอือกกก”

ภูปล่อยมือเปิก แต่ก่อนจะตอบก็หันไปรูดเสียดังเพราะรู้สึกได้ถึงลมในท้อง ภูตอบตัวเองเบาๆ หลังปล่อยลมทางปากเสร็จ นานาร้องยี้ทันที

“อื อี๊! อุบาทว์”

“โทษที เมื่อกี้กินโค้กเยอะไปหน่อย เออ นั่นแหละ”

ภูกระแอม กอดอกแล้วทำเสียงจริงจังราวกับวิเคราะห์คดีสำคัญ

“มึงบอกเองว่าไอ้หมอคนนั้นกูไม่ชอบมึง กวนตีนมึงทุกอย่าง มันก็เป็นไปได้ที่แม่งจะบังคับไ้ปั้นมัน ภูกใหม่ละ”

ภูเช็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย เปิกมองหน้าก้อง จากนั้นมันสมองของกลุ่มจึงหันไปถามอย่างแปลกใจ

“มึงคิดแบบนั้นจริง ๆ เหรอ”

น้ำเสียงดูแคลนของออมทำให้ภูรู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย ภูแอบหมั่นไส้อมในบางครั้ง เพราะทำที่มันใจของคนฉลาดและน้ำเสียงดูถูกที่ชอบใช้กับเขามันช่างกวนใจ เหมือนเพื่อนคนนี้จะเห็นว่าตัวเองสูงส่งกว่านักกีฬาอย่างเขาเสมอ ภูคิดจะทำให้เห็นในครั้งนี้แหละว่าเขาไม่ได้โง่ให้มาดูถูกได้ง่ายๆ

“มึงลองคิดดูนะ ไอ้ปั้นมันจะทำแบบนั้นทำไม มันจะได้ประโยชน์อะไร”

ภูถาม แบบมือออกทั้งสองข้างเพราะคิดท่ามาแล้วอย่างดี

“มันเคยทำให้พวกเราเดือดร้อนเหรอ ตอนที่กูโดดข้ามก่อนแข่งรอบชิงชนะเลิศไปแอบกินเหล้ากับไอ้เปิก มันยังเป็นคนไปโกหกโค้ชให้กูเลย แล้วมันจะฟ้องพ่อไอ้เปิกทั้งๆ ที่รู้อย่างต้องมาเจอพวกเราอีกเนี่ยนะ” ภูเอ่ยอย่างมั่นใจที่ได้แสดงความฉลาด

ข้าวปั้นแทบจะปรบมือ อย่างน้อยภูก็ไม่ได้โง่มากอย่างที่คิด

เพราะคนกล้ำมโถลอกทุกคำพูดที่เขาเอ่ยก่อนหน้านั้นได้แบบไม่มี
ตกหล่น ขณะที่ออมขมวดคิ้วกับท่าทีที่เปลี่ยนไป ไม่อยากจะเชื่อว่า
ภูจะคิดวิเคราะห์เรื่องพวกนี้ได้ด้วยตัวเอง

“มันก็...จริงนะเว้ยเป็ก”

ก็องค์ตามพลางหันไปมองหน้าเป็ก เจ้าของเรื่องเงียบอย่าง
ครุ่นคิด อันที่จริงที่ภูพูดมาก็มีเหตุผลทุกอย่าง แต่เขาก็ยังไม่หาย
สงสัย

“ถ้ามันทำไมมึงไม่รับโทรศัพท์หรือไลน์มาอธิบายกับกู”

“มือถือกุพัง” ขำปั้นตอบเสียงอ่อยกว่าเดิม

ออมแค้นหัวเราะ “จิงหะดีเกินไปมั้ง”

“จริง ๆ ภูเช็คแล้ว” ภูเอ่ยขัดอีกครั้ง

ออมขมวดคิ้วแล้วถามอีกครั้ง

“เช็คอะไร”

“กูเจอมันในห้องเมื่อเช้า กูก็ถามเหมือนพวกมึงเนี่ยว่าทำไม
ไม่รับสาย มันก็เอามือถือมันให้กูดู แม่งพังจริง จอแตกยับ ทำยังไง
ก็เปิดไม่ติด”

“ไหน”

เป็กท้วง ขำปั้นจึงล้วงมือเข้าไปกระเป๋ากางเกง หยิบโทรศัพท์
มือถือสภาพใกล้ตายออกมาให้ดู นานาถึงกับหัวเราะเมื่อเห็นหน้าจอ
ที่แตกละเอียด เป็กแย่งมากดเปิดเครื่องแต่ก็ไม่ติด หัวใจงยหน้าขึ้น
มองออมสลับกับภู แล้ววนกลับมาที่ขำปั้นอีกครั้ง

“เห็นไหม กูบอกแล้วไงว่ากูเช็คแล้ว ไร ไม่เชื่อกู”

ภูเอ่ยเสียงกระหึ่มยืดย่อง รู้สึกภูมิใจที่รู้เรื่องราวต่าง ๆ ล่วงหน้า
เป็นอย่างดี เขาเรอเสียงดังอีกครั้งจนต้องลูบท้องของตัวเองเบา ๆ

“มึงเช็คดีแน่หรือเปล่า”

เป็กถามย้ำ ภูพยักหน้า ออมช่วยเอาโทรศัพท์มือถือของ
ขำปั้นมาถือไว้ในมือแล้วลูบหน้าจอที่แตกเบา ๆ พลางเอ่ยเสียง

ดูแคลน

“มึงนะนะ” ดวงตาหลังเลนส์แว่นเหลือบมองเพื่อนร่วมกลุ่มที่มีแต่กลุ้มด้วยความไม่ไวใจ “มึงลองซาร์จแบตฯ ดูหรือยัง มันอาจจะแค่แบตฯ หหมดก็ได้”

แววตา น้ำเสียง และคำพูดของออมทำให้ภูจนจัด รอยยิ้มบนหน้าหายไปทันที ความรู้สึกกระหึ่มยั้มย่องราวกับขึ้นที่สูงเมื่อครู่จู่ๆ ก็ถูกจุดกระชากกลับลงมาเสียอย่างนั้น

ข้าบบ้นมองทั้งสองคนสลับไปมาอย่างนึกสนุก

เฮอะ...อย่าทำให้ผิดหวังนะภู

“มึงหมายความว่าไง”

ภูรู้สึกร้อนที่ท้ายทอยขึ้นมา อาการปั่นป่วนในท้องก่อตัวขึ้นทันทีเพราะนึกขึ้นได้ว่าลืมนิดเรื่องแบตเตอรี่ไปเสียสนิท แต่เขาถอยหลังไม่ได้แล้ว หากยอมรับตอนนี้ว่าไม่ได้เช็คเรื่องแบตฯ จะต้องถูกหัวเราะเยาะแน่

“ภูก็แค่ถามว่ามึงเช็คหรือยังว่ามันไม่ได้แค่แบตฯ หหมด”

“...”

“ไ้ ลองซาร์จดูยัง”

ออมถามเสียงเรียบ แต่มุมปากกลับยกยั้มอย่างดูถูก ภูนึกอยากจะต้อยหน้าให้แว่นกรอบเหลี่ยมของเพื่อนจอมดูถูกคนนี้หลุดออกไปเลย แต่ทำได้แค่ตะโกนเสียงห้าวอย่างฉุนเฉียว

“ภูเช็คแล้ว! มันซาร์จไม่เข้า ไม่ขึ้นเลย ยังไงเครื่องก็เปิดไม่ได้ มึงถามอะไรน้ากหนา คิดว่ากูโง่หรอ”

ภูขึ้นเสียง แ่งไทรศัพท์มีอถือของข้าบบ้นจากมือของออมแล้วโยนมันกลับไปให้เจ้าของอย่างไม่สบอารมณ์ เป็กกระแอมเมื่อเห็นว่าภูเริ่มของขึ้น ก่อนจะหันไปถามข้าบบ้น

“ทำไมมึงไม่ซ่อม”

“กูไม่รู้จะบอกแม่ยังงั้น...” ข้าบบ้นเอามือถูกัน ท่าทางดูกังวล

“ถูกแล้วว่ากูจะต้องเล่าไปถึงเรื่องที่เข้าห้องฉุกเฉินที่โรงพยาบาล กูก็เลยทน ๆ เอา แล้วโรงเรียนแม่กูก็หยุดแล้ว พอกูกลับถึงบ้านก็พา กูไปที่ไร่ที่พ่อกูทำงานเลย สัญญาณเน็ตแถวนั้นไม่ต้องถาม กูก็ไม่รู้ จะทำยังไงจริง ๆ วะ”

“แม่มีให้มึงหยุดเรียนด้วยหรอ” ก้องถามอย่างสงสัย

ข้าวปั้นพยักหน้า ก่อนยกมือขึ้นเกาศีรษะเหมือนอับจนหนทาง

“แม่กูเป็นครูนะมีง เขาก็รู้ว่าพอสอบเสร็จหมดแล้ว มาเรียน ก็เหมือนมานั่งเล่นเฉย ๆ”

“แม่ที่เป็นครูพาลูกโดดเรียน มีเหรวะ” ออมตั้งข้อสงสัย อีกครั้ง นานากลอกตาแล้วสะบัดหน้าไปมองอย่างรำคาญ

“ถ้ามาคิดดูมันก็เป็นแบบนี้ได้อะนะ แม่ป็นใจดีอยู่แล้วนี่ จบ ๆ ไปเหอะน่า คำอธิบายก็ครบแล้วนี่ หมอคนนั้นก็น่ากลัวอยู่นะ เป็ก ออมก็เหมือนกัน สงสัยอะไรอยู่ได้ นี่กว่าสอบสวนคดีฆาตกรรมรีไจ เป็นอะไร เซอร์ลึกลับ โฮล์มส์ เหวอ”

นานาเอ่ยแทรกขึ้นเป็นครั้งแรก ตาเธอแต่มองไปยังผู้หญิง ที่สวมเสื้อสุทิสเนื้อและรองเท้าส้นเข็มสีแดง ตอนนี้อเธอสนใจเรื่องที่จะได้เจอเจ้าของบริษัทมอเดลลิ่งมากกว่าอะไรใด ๆ ทั้งหมด แต่มันยังไม่ได้มีส่วนเดือดร้อนจากเรื่องนี้สักต่างหาก เพราะฉะนั้นเธอไม่สนใจหรอก ยิ่งฟังการสอบสวนน่าเบื่อพวกนี้ก็ยังรำคาญใจ

เป็กมองใบหน้าที่กังวลของข้าวปั้นด้วยความสับสน ทุกอย่าง ที่พูดมามันเหมาะเจาะและเป็นเหตุเป็นผลไปหมด แต่มันขัดกับ สิ่งที่หมอคนนั้นพูดทุกอย่าง ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้ เพราะ หมอคนนั้นแอบหลอกดำเขาและแสดงท่าที่ไม่ชอบใจอย่างชัดเจน มาตลอด จนอดคิดไม่ได้ว่าหรือว่าจะจริง

แต่สิ่งที่ทำให้เขาเอนเอียงไปทางข้าวปั้นมากที่สุด ก็คือเขา กับข้าวปั้นยังต้องเจอหน้ากันอยู่ มันจะมีสาเหตุอะไรที่ข้าวปั้นจะ หาเรื่องให้ตัวเองเดือดร้อนเล่า

“...เชิญนักเรียนที่สร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนมาเข้าแถวด้านหน้าได้เลยคะ”

ผู้อำนวยการประกาศใส่มัค จากนั้นเสียงปรบมือก็ดังขึ้น นานาลุกขึ้นยืนทันที เธอรีบจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย มองกระจกเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะยืนมันให้แฟนหนุ่ม

“นานาสวยยังคะ”

“สวยมากค่ะ ปั่น มึงไปซื้อโค้กมาหน่อย เพื่อนานาด้วย”

เป็กเอ่ยแล้วล้วงหยิบธนบัตรสีเขียวยื่นให้ข้าวปั้น

“ได้ ก้องเอาไหม” ข้าวปั้นเอ่ยขณะลุกขึ้นยืน

“เออ เอาด้วย”

ข้าวปั้นพยักหน้าแล้วเดินออกไปอีกทาง ขณะเดียวกัน ญลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกไปพร้อมกับนานาและออม ในขณะที่เป็กกับก้องพากันขับไปนั่งด้านหน้ามากขึ้น นานาได้รับเลือกเป็นดรัมเมเยอร์ไม้หนึ่งในการแข่งขันกีฬาประจำจังหวัด รูปและชื่อของเธอไปปรากฏอยู่ในเว็บบอร์ดเป็นเดือน ๆ จนได้รับพอบพิวาริหวอด ส่วนออมก็สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยดังด้านการเมืองในคณะรัฐศาสตร์ได้ด้วยคะแนนอันดับหนึ่งของประเทศ และภู เขาคือแชมป์ยูโดประจำจังหวัด เป็นตัวแทนอันน่าภูมิใจที่ทำให้พวกอาจารย์ได้หน้าไม่น้อย

ข้าวปั้นเดินไปยังร้านน้ำใกล้สนามที่เข้าแถว เลือกซื้อเครื่องดื่มอย่างรวดเร็วแล้วเดินกลับมาที่นั่งที่ เขาเปิดกระป๋องโค้กของตัวเอง จิบแล้วมูมปากก็ยกยิ้มขึ้นเล็กน้อย

การแสดงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

การประกาศเกียรติคุณและชื่อนักเรียนดำเนินต่อไปอย่างรวดเร็วเพราะมีหลายคนเหลือเกินที่สร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนซึ่งอยู่อันดับต้น ๆ แห่งนี้ แต่ยิ่งเวลาผ่านไป ใบหน้าของภูก็ยิ่งมีสีม่วงเขียว มือใหญ่ก้นลูกบอลของตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ภูหันหน้าไปแอบเรอหลายครั้งจนนานาที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ออดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้น

ปิดจุก

“อ๊ว! เรออยู่ได้ ทุเรศ! อุบาวว์!”

“ขอโทษ คือมัน... อุก...”

ภูเอ๋ยเสียงอู้ยี้ ยกมือขึ้นปิดปาก ออมที่ยืนอยู่ข้างนานา ชมวดคว่เมื่อเห็นสีหน้าของภูดูไม่ดีเอาซะเลย

“เป็นอะไรของมึงวะ”

“มัน...รู้สึกปวดท้อง คลื่นไส้ยังไม่รู้ แล้วยังคันๆ”

ภูเริ่มเกาคอตัวเอง ผื่นแดงที่ผุดขึ้นมาประดับผิวหนังทำเอานานาที่ยืนอยู่ด้านข้างขนหัวลุก

“ภู! ไม่อาบน้ำเหรอ ผื่นหรือกลากเนี่ย ไปเลยนะ ไปยื่นโกลๆ”

“ไม่ใช่ มัน...อึก อุก...”

“ไม่ไหวก็ไปห้องพยาบาลสิวะ ทนอยู่ได้”

ออมกระซิบก่อนจะเดินไปด้านหน้าเมื่อชื่อของเขาถูกประกาศออกมา นานาละสายตาจากภูทันทีเมื่อเห็นว่าอมที่ยืนอยู่ก่อนเธอถูกเรียกออกไปแล้ว ริมฝีปากเคลือบลิปทินต์กรีดยิ้มที่สวยที่สุดพร้อมแล้วที่จะทำให้เจ้าของบริษัทมอดอลิงประทับใจ

“ต่อไป นางสาว...”

ลมก่อดตัวขึ้นในกระเพาะอาหารของภู เขาเปิดปากปล่อยลมด้วยความอึดอัด แต่ไม่ใช่แค่การเรอเหมือนก่อนหน้านี้ มันกลับพาเอาของเสียหมื่นเน่มามากมายพุ่งทะลักออกมาด้วย ภูโก่งตัวเต็มที่เพราะของเหลวปะทุขึ้นมาจุกแน่นอยู่ที่คอหอย ส่งอาเจียนพุ่งออกไปรดเต็มศีรษะและแผ่นหลังของนานาที่อยู่ด้านหน้า

“โถกกก”

...

ทุกสรรพสิ่งเจียบเสียงลงจับพลัน ของเหลวข้นคลั่กเต็มไปด้วยเศษอาหารผสมน้ำย่อยรดลงบนผมที่ถูกผูกอย่างดีและเสื้อสีขาว นานาตกตะลึงจนพูดอะไรไม่ออก ก้องกับเป็กถึงกับสำลักไค้กที่ดื่ม

อยู่ ออมที่ยืนอยู่ในแถวอำปาก้าง ผู้อำนวยการตกใจจนไม่คร้วงลงบนพื้น ส่วนข้าวปั้น เขากลับยืนไว้ไม่อยู่จนต้องระบายออกมาโดยไม่กลัวว่าใครจะเห็น ใครจะมามองเขาตอนนี้ละ ในเมื่อตรงหน้ามีอะไรที่น่าสนใจกว่าตั้งเยอะ

นานาลืมตาขึ้นมามพบกับนาย้อยสี่เขียวที่เลอะเต็มเสื้อ แสบไม่ยอมเชื่อว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นจริง กลืนเหม็นเน่าบนร่างกายทำให้ร้องเสียงแหลมออกมา

“กรีดดด!”

เสียงกรีดร้องของเธอแหลมทะลุทุกโสตประสาท มันดับลงไปทั้งสนามปลูกทุกคนให้ตื่น

“อึญ! อีเหี้ย! มึงมันตัวตะกละอุบาทว์ชาติชั่ว! มึงทำอะไรของมึง?! ชาติที่แล้วมึงเป็นเปรตเหวอ มึงถึงได้ต้องแตกทุกอย่างที่ขวางหน้าแบบนี้! มึงโง่จนไม่แยกแล้วเหวอว่าอะไรสะอาดแตกได้หรือไม่ได้ แม้แต่ขี้หมามึงก็คงจะกลืนลงไปซะไหม! อึญ อีกักขะโละใครกโสมม อีเวร!”

นานาปรีเข้าไปทั้งตบทั้งเขย่าตัวด้วยความโมโห คำพรูสวาทหยาบคายไม่เข้ากับใบหน้าสวยหวานน่ารักนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว ภูเอามือกุมท้องและโยกตัวหลบทั้ง ๆ ที่รู้สึกเวียนหัว ทำให้ฝ่ามือของนานาฟาดลงบนคอของเขาแทนที่จะเป็นใบหน้า แล้วนั้นก็ทำให้ภูอาเจียนออกมาอีกระลอกใหญ่

“ไอ้กกก ไอ้กกก!”

อาเจียนพุ่งรดเข้าที่ปลายคางและเสื้อของนานาอย่างจัง มันแผ่ขยายเป็นวงกว้างทำเอานักเรียนที่ยืนรอรับรางวัลกระโดดหนีเป็นวงใหญ่ ข้าวปั้นถึงกับปิดปากกลืนเสียงหัวเราะ เพราะมันไปไกลมากกว่าที่เขาคิดซะอีก

“อีเหี้ยญ! ภูจะฆ่ามึง! ภูจะฆ่ามึง!”

นานาน้ำตาไหล แผดเสียงกรีดร้องดังกว่าเดิม สติขาดผิงจน

ไม่สามารถที่จะรักษาภาพลักษณ์อะไรเอาไว้ได้อีกแล้ว ภูมุนต์ อาเจียนเป็นวงก่อนจะล้มลงไปในพื้นคากองของเหลวที่ตัวเอง ปล่อยออกมาจากปาก

ครูพลและครูประจำห้องพยาบาลได้สติรีบวิ่งเข้ามาดูญาติลบไปแล้ว ในขณะที่ครูท่านอื่นเดินเข้ามาปลอบนานาให้เธอสงบสติอารมณ์ แต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้หรือแตะตัวเธอเลยสักคน กลิ่นเหม็นเน่าขมเปรี้ยวคลุ้งไปทั่วจนทุกคนเบ้หน้า เบิกกับก้องรับวิ่งไปซื้อทิชชูม้วนใหญ่แล้วเอาไปยื่นให้นานา แต่แม้กระทั่งพวกเขาก็ไม่กล้าแตะตัวเธอ

นานาน้ำตาไหลเป็นทาง ปล่อยโฮด้วยความโกรธและคับแค้นใจ รู้สึกอับอาย สกปรก และขยะแขยงตัวเองจนไม่รู้จะทำยังไง พอนึกขึ้นได้ว่าเมื่อที่ตัวเองปล่อยคำพูดชั้นต่ำออกไปมากมายก็ยิ่งเสียใจ เพราะตอนนี้ภาพลักษณ์ของเธอในสายตาเจ้าของบริษัทมอดেলลิ่งคนนั้นคงจะปั่นป่วนไม่มีชั้นดี

“เฮ้อ”

ข้าวปั้นถอนใจ เงยหน้าขึ้นรับแสงแดดยามเช้าอย่างอารมณ์ดี นึกในใจว่ามันช่างเป็นวันที่อากาศดีเหลือเกิน ทุกอย่างเหมาะเจาะไปหมด พอมองไปรอบ ๆ ก็พบว่าหลายคนชูโทรศัพท์ขึ้นมา เมื่อคิดว่าพวกเขาควั่นทิกภาพหรือวิดีโอเอาไว้แล้วแน่ ๆ ก็อดที่จะหัวเราะเบา ๆ ไม่ได้

ข้าวปั้นจำได้ว่าวันนี้เป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่ง โคซทิมชาติยูโดแอบมาสังเกตการณ์บางอย่างลับ ๆ ก่อนจะติดต่อกฎเมื่อเห็นว่าเขาดูแข็งแรงเหมาะสม แคมยังได้รับรางวัลเชิดหน้าชูตาของโรงเรียนนานาเองก็ได้รับการติดต่อจากบริษัทมอดেলลิ่งในวันนี้เช่นกัน เธอได้เล่นมิวสิกวิดีโอตัวแรกก็เพราะรอยยิ้มตอนที่ได้รับช่อดอกกุหลาบรางวัลพอบพิวลาร์ไหวदनตนเอง

น่าชื่นใจจริง ๆ ที่เหตุการณ์พวกนั้นจะไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว

ภูกินทุกอย่างที่ขวางหน้าและไม่เคยมีอาการแพ้อาหารมาก่อน แต่เมื่อเวลาผ่านไปภูก็มีเปลี่ยน หลังจากจบมัธยมศึกษาไปได้เพียงแค่หนึ่งเดือน ภูที่กำลังฝึกทีมชาตอยู่ต้องเข้าโรงพยาบาลอย่างฉับพลันเพราะอาเจียนไม่หยุดจากการแพ้ตัวอย่างรุนแรง หลังจากนั้นข้าวปั้นก็ไม่เห็นภูแต่ต้องถั่วอีกเลย

ถ้าภูไม่แย่งแครปช็อกโกแลตกล้วยวิปครีมเพิ่มเนยถั่วของเขาไปกินเมื่อเช้า เหตุการณ์นี้ก็คงไม่เกิดขึ้น

โทษความตะกละของตัวเองแล้วกันนะ ‘ไอ้โง่’

ข้าวปั้นลุกขึ้น เดินหนีจากฝูงชนที่กำลังวุ่นวายขึ้นไปยังห้องเรียนของตัวเอง เขาหยิบกระเป๋าชิ้นมาล้วงหยิบซองแผ่นฟิล์มที่เพิ่งซื้อมาใหม่ออกมา ข้าวปั้นลอกแผ่นฟิล์มที่มีรอยแตกละเอียดบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือออก แล้วติดฟิล์มใหม่อย่างประณีต หลังจากนั้นก็ล้วงเอาสายชาร์จโทรศัพท์ขึ้นมาเสียบอุปกรณ์สื่อสารเข้ากับแบตเตอรี่ รอเพียงไม่นานหน้าจอโทรศัพท์มือถือก็สว่างวาบ

ข้าวปั้นอดคิดไม่ได้ว่าภูช่างหลอกลวงเสียจริง

เสียงเดินของเข็มนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังชั้นเรียนดังชัดเจนในห้องเรียนที่ไม่มีคนอยู่เลยทำให้มันยิ่งดังชัดขึ้นไปอีก แต่แล้วจู่ๆ เสียงเดินของเข็มนาฬิกาก็เงียบลง

ข้าวปั้นเงยหน้าขึ้นมอง คิดเพียงว่ามันคงจะถ่านหมด เขามองไปที่นาฬิกาข้อมือของตัวเอง แต่ก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าแม้แต่เข็มนาฬิกาบนข้อมือของเขาก็หยุดเช่นกัน

บังเอิญขนาดนี้เลยหรอ

‘สนใจเจ้าแล้วหรือไม่’

เสียงทุ้มกังวานดังไปทั่วห้อง ข้าวปั้นเงยหน้าขึ้นหันมองไปรอบห้องด้วยความตกใจ เขาส่งเสียงถามออกไป

“ใคร”

‘...’

“ใคร!”

ทันทีที่ถามจบ ลมแรงมหาศาลก็พัดจนประตูชั้นเรียนและหน้าต่างทุกบานเปิดผางออก ผมทุกเส้นของข้าวบั่นปลิวไปตามแรงลมราวกับมีพายุไซโคลนมาพัดอยู่ในห้อง ข้าวบั่นยกมือขึ้นบังใบหน้า หลับตาลงเพราะลมแรงที่ปะทะเกินกว่าจะลืมตาขึ้นได้

“ใคร! ถามว่าใครไง!”

ข้าวบั่นร้องเสียงหลงเพราะถูกลมพัดจนล้มลงจากเก้าอี้ โต๊ะทุกตัวเลื่อนออกจากกัน เก้าอี้บางตัวถึงกับลอยหวือกระแทกผนังแล้วจู่ๆ ลมพายุก็สงบลง ข้าวบั่นเงยหน้าขึ้น และพบกับเงาสีดำทะมึนที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้แม้จะมองเห็นเป็นรูปร่างชัดเจนได้อยู่ตรงหน้า เงานั้นสูงใหญ่จนติดเพดานห้อง เสียงทุ้มกังวานทรงพลังดังขึ้นอีกครั้ง

‘เจ้ามนุษย์เอ๋ย ข้าถามว่าในชีวิตใหม่ที่ข้ามอบให้เจ้านี้ เจ้าได้ล้างหนี้แค้นสมใจหรือยัง’